Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 12. decembra 2018 *

„Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Trg perindoprila, to je zdravila, namenjenega zdravljenju srčno-žilnih bolezni, v originalni in generičnih različicah – Sklep o ugotovitvi kršitve členov 101 in 102 PDEU – Sporazumi, katerih namen je odložiti ali celo preprečiti vstop generičnih različic perindoprila na trg – Udeležba hčerinske družbe pri kršitvi, ki jo je storila njena matična družba – Pripis odgovornosti za kršitev – Solidarna odgovornost – Zgornja meja globe“

V zadevi T-677/14,

Biogaran s sedežem v Colombesu (Francija), ki jo zastopajo T. Reymond, O. de Juvigny in J. Jourdan, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki so jo sprva zastopali F. Castilla Contreras, T. Vecchi in B. Mongin, nato F. Castilla Contreras, B. Mongin in C. Vollrath, agenti,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za, primarno, razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2014) 4955 final z dne 9. julija 2014 v zvezi s postopkom na podlagi členov 101 in 102 PDEU (Zadeva AT.39612 – Perindopril (Servier)) v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, in za, podredno, znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena s tem sklepom,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Gervasoni (poročevalec), predsednik, L. Madise in R. da Silva Passos, sodnika,

sodna tajnica: G. Predonzani, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 5. oktobra 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

I. Dejansko stanje

A. Perindopril

1 Skupina Servier, ki jo tvorijo družba Servier SAS in več hčerinskih družb (v nadaljevanju posamično ali skupaj: Servier), je razvila perindopril, zdravilo, ki se uporablja v kardiovaskularni medicini ter je namenjeno predvsem zdravljenju povišanega krvnega tlaka in srčnega popuščanja z mehanizmom za zaviranje delovanja angiotenzinske konvertaze (*angiotensin-converting enzyme*, v nadaljevanju: ACE).

2 Učinkovina perindoprila, to je biološko aktivna kemijska snov, ki ustvarja želene terapevtske učinke, nastopa v obliki soli. Prvotno uporabljena sol je bil erbumin (oziroma terc-butilamin), ki je bil zaradi postopka, ki ga je družba Servier uporabljala za njegovo sintezo, v kristalni obliki.

1. Patent za molekulo

3 Patent za molekulo perindopril (patent EP0049658, v nadaljevanju: patent 658) je bil pri Evropskem patentnem uradu (EPU) prijavljen 29. septembra 1981. Patent 658 bi moral poteči 29. septembra 2001, vendar je bilo varstvo, podeljeno z njim, v več državah članicah Evropske unije, med drugim v Združenem kraljestvu, razširjeno do 22. junija 2003, kot je omogočala Uredba Sveta (EGS) št. 1768/92 z dne 18. junija 1992 o uvedbi dodatnega varstvenega certifikata za zdravila (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 11, str. 200). V Franciji je bilo varstvo, podeljeno s patentom 658, razširjeno do 22. marca 2005, v Italiji pa do 13. februarja 2009.

2. Sekundarni patenti

4 Poleg tega je družba Servier leta 1988 pri EPU prijavila več patentov za postopke proizvodnje molekule perindopril, ki so potekli 16. septembra 2008, in sicer je šlo za patente EP0308339, EP0308340, EP0308341 in EP0309324 (v nadaljevanju: patent 339, patent 340, patent 341 in patent 324).

5 Leta 2001 je družba Servier pri EPU prijavila nove patente za erbumin in postopke njegove proizvodnje, med katerimi so bili patent EP1294689 (imenovan „patent beta“, v nadaljevanju: patent 689), patent EP1296948 (imenovan „patent gama“, v nadaljevanju: patent 948) in patent EP1296947 (imenovan „patent alfa“, v nadaljevanju: patent 947). Patent 947, ki se je nanašal na alfa kristalno obliko erbumina in na postopek njene priprave, je bil prijavljen 6. julija 2001, EPU pa ga je podelil 4. februarja 2004.

3. Perindopril druge generacije

6 Družba Servier je leta 2002 začela razvijati perindopril druge generacije, ki je proizveden iz druge soli, ne iz erbumina, in sicer iz arginina. Ta perindopril arginin je moral vključevati izboljšave v smislu roka uporabnosti, ki se je podaljšal z dveh na tri leta, stabilnosti, ki je omogočala samo eno vrsto ovojnine za vse klimatske pasove, in shranjevanja, ki ni zahtevalo nobenih posebnih pogojev.

7 Družba Servier je evropsko patentno prijavo za perindopril arginin (patent EP1354873B, v nadaljevanju: patent 873) vložila 17. februarja 2003. Patent 873 je bil podeljen 17. julija 2004, pri čemer je bil za datum poteka določen 17. februar 2023. Dajanje perindopril arginina na trge Unije se je začelo leta 2006.

B. Tožeča stranka

8 Družba Biogaran (v nadaljevanju: tožeča stranka ali Biogaran), ki je leta 1996 ustanovljena hčerinska družba v stoodstotni lasti družbe Laboratoires Servier SAS, ki je sama hčerinska družba družbe Servier SAS, je proizvajalka generičnih zdravil, katere distribucijska dejavnost je omejena skoraj izključno na Francijo.

C. Dejavnosti družbe Niche v zvezi s perindoprilom

9 Družba Niche Generics Ltd (v nadaljevanju: Niche), proizvajalka generičnih zdravil, je z namenom, da bi tržila generično obliko perindoprila, prevzela vse obveznosti in odgovornosti, ki jih je imela družba Bioglan Generics Ltd na podlagi sporazuma o razvoju in licenci, sklenjenega 26. marca 2001 med zadnjenavedeno družbo in družbo Medicorp Technologies India Ltd (v nadaljevanju: Medicorp), ki jo je nasledila družba Matrix Laboratories Ltd (v nadaljevanju: Matrix) (v nadaljevanju: sporazum Niche-Matrix). Sporazum Niche-Matrix je določal, da obe družbi tržita generični perindopril v Uniji, pri čemer je bilo natančneje določeno, da je družba Matrix odgovorna predvsem za razvoj in dobavo učinkovine perindoprila, družba Niche pa predvsem za ukrepe, potrebne za pridobitev dovoljenj za promet (DZP), in za tržno strategijo.

10 Družba Matrix je aprila 2003 dobavila pilotno serijo učinkovine perindoprila in ustrezno glavno dokumentacijo o učinkovini, da bi lahko družba Niche pripravila vloge za DZP.

11 Družba Unichem Laboratories Ltd (v nadaljevanju: Unichem), to je matična družba družbe Niche, pa je bila odgovorna za proizvodnjo perindoprila v njegovi končni farmacevtski obliki na podlagi sporazuma o razvoju in proizvodnji tablet perindoprila, sklenjenega 27. marca 2003 z družbo Medicorp, ki je postala družba Matrix, ki se je zavezala, da bo razvila učinkovino perindoprila in ji ga dobavila.

D. Spori v zvezi s perindoprilom

1. Spori pred EPU

12 Deset družb proizvajalk generičnih zdravil, med katerimi je bila družba Niche, je leta 2004 pri EPU vložilo ugovore zoper patent 947, da bi dosegle njegovo popolno razveljavitev, pri čemer so se sklicevale na razloge, ki so se nanašali na neobstoj novosti in inventivne ravni ter na nezadostnost razkritja izuma. Vendar se je družba Niche 9. februarja 2005 umaknila iz postopka ugovora.

13 Po manjših spremembah prvotnih patentnih zahtevkov družbe Servier je oddelek za ugovore pri EPU 27. julija 2006 potrdil veljavnost patenta 947 (v nadaljevanju: odločba EPU z dne 27. julija 2006). Zoper to odločbo je sedem družb vložilo pritožbe. Tehnični pritožbeni senat pri EPU je z odločbo z dne 6. maja 2009 razveljavil odločbo EPU z dne 27. julija 2006 in razveljavil patent 947. Prošnja za presojo, ki jo je družba Servier vložila zoper to odločbo, je bila 19. marca 2010 zavrnjena.

14 Družba Niche je 11. avgusta 2004 pri EPU vložila tudi ugovor zoper patent 948, vendar se je 14. februarja 2005 umaknila iz postopka.

2. Spori pred nacionalnimi sodišči

15 Veljavnost patenta 947 so družbe proizvajalke generičnih zdravil izpodbijale tudi pred sodišči nekaterih držav članic, zlasti na Nizozemskem in v Združenem kraljestvu.

16 V Združenem kraljestvu je družba Servier 25. junija 2004 pri High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (patents court) (višje sodišče (Anglija in Wales), premoženjski oddelek, patentno sodišče, Združeno kraljestvo) zoper družbo Niche vložila tožbo zaradi kršitve njenih patentov 339, 340 in 341, ker je zadnjenavedena družba v Združenem kraljestvu vložila vloge za DZP za generično različico perindoprila, razvito v partnerstvu z družbo Matrix na podlagi sporazuma Niche-Matrix. Družba Niche je 9. julija 2004 družbi Servier vročila nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti patenta 947.

17 Obravnava pred High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (patents court) (višje sodišče (Anglija in Wales), premoženjski oddelek, patentno sodišče) v zvezi z utemeljenostjo zatrjevanja kršitve je bila nazadnje razpisana za 7. in 8. februar 2005, vendar je trajala le pol dneva zaradi poravnave, ki sta jo družbi Servier in Niche sklenili 8. februarja 2005 in s katero je bil spor med tema strankama končan.

18 Družba Matrix je od družbe Niche dobivala obvestila o poteku tega sodnega postopka in je v njem tudi sodelovala, ko je pred High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (patents court) (višje sodišče (Anglija in Wales), premoženjski oddelek, patentno sodišče) podala izpovedbe v korist družbe Niche. Poleg tega je družba Servier družbi Matrix 7. februarja 2005 poslala formalno opozorilo, v katerem ji je očitala kršitev patentov 339, 340 in 341 ter ji zagrozila z vložitvijo tožbe zaradi kršitve.

19 Družba Servier je poleg tega jeseni leta 2004 začela načrtovati prevzem družbe Niche. V ta namen je naročila skrbni pregled, katerega prva faza je bila končana 10. januarja 2005, to je na dan, ko je predložila predhodno nezavezujočo ponudbo za pridobitev kapitala družbe Niche za znesek, ki bi znašal od 15 do 45 milijonov britanskih funtov (GBP). Po drugi fazi skrbnega pregleda, ki je bila izvedena 21. januarja 2005, je družba Servier 31. januarja 2005 družbo Niche ustno obvestila, da je ne želi več prevzeti.

E. Poravnave

1. Sporazumi, sklenjeni med družbami Niche, Unichem, Matrix in Servier

20 Družba Servier je sklenila več sporazumov o patentni poravnavi z več družbami proizvajalkami generičnih zdravil, s katerimi je bila v patentnih sporih.

21 Družba Servier je 8. februarja 2005 sklenila sporazum o poravnavi z družbama Niche in Unichem (v nadaljevanju: sporazum o poravnavi ali sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche). Ozemeljsko področje uporabe sporazuma je pokrivalo vse države, v katerih so obstajali patenti 339, 340, 341 in 947 (člen 3 sporazuma).

22 Družbi Niche in Unichem sta se s sporazumom o poravnavi zavezali, da ne bosta proizvajali, dajali proizvajati, hranili, uvažali, dobavljali, ponujali dobave ali posedovali generičnega perindoprila, proizvedenega po postopku, ki ga je razvila družba Niche in ki ga je družba Servier štela za kršitev patentov 339, 340 in 341, ki so bili potrjeni v Združenem kraljestvu, po bistveno podobnem postopku ali katerem koli drugem postopku, ki bi lahko pomenil kršitev patentov 339, 340 in 341 (v nadaljevanju: sporni postopek), do lokalnega poteka teh patentov (člen 3 sporazuma) (v nadaljevanju: klavzula o netrženju). Vendar je sporazum določal, da bosta lahko po poteku teh patentov prosto tržili perindopril, proizveden po spornem postopku, brez kršenja navedenih patentov (člena 4 in 6 sporazuma). Poleg tega je morala družba Niche preklicati, odpovedati ali do datuma poteka patentov prekiniti vse svoje že sklenjene pogodbe v zvezi s perindoprilom, proizvedenim po spornem postopku, in v zvezi z vlogami za DZP s tem perindoprilom (člen 11 sporazuma). Družbi Niche in Unichem sta se zavezali tudi, da ne bosta vložili nobene vloge za DZP s perindoprilom, proizvedenim po spornem postopku, in da ne bosta pomagali pridobiti takega DZP nobeni tretji osebi (člen 10 sporazuma).

Nazadnje, navedeni družbi sta se morali odreči vsakršni tožbi za ugotovitev ničnosti ali za ugotovitev nekršitve v zvezi s patenti 339, 340, 341, 947, 689 in 948, dokler ti ne potečejo, razen zaradi obrambe v okviru tožbe zaradi kršitve patenta (člen 8 sporazuma) (v nadaljevanju: klavzula o neizpodbijanju). Družba Niche je poleg tega privolila v umik svojih ugovorov zoper patenta 947 in 948 pred EPU (člen 7 sporazuma).

23 V zameno se je družba Servier zavezala, prvič, da zoper družbo Niche ali njene stranke in družbo Unichem ne bo vložila tožbe zaradi kršitve na podlagi patentov 339, 340, 341 in 947 v zvezi s katero koli domnevno kršitvijo, ki bi se zgodila pred sklenitvijo sporazuma (člen 5 sporazuma) (v nadaljevanju: klavzula o neuveljavljanju), in drugič, da bo družbama Niche in Unichem plačala 11,8 milijona GBP v dveh obrokih (člen 13 sporazuma). Ta znesek je predstavljal nadomestilo za zaveze družb Niche in Unichem ter za „znatne stroške in morebitne obveznosti, ki bi lahko nastali družbama Niche in Unichem zaradi opustitve njunega programa za razvoj perindoprila, proizvedenega po [spornem] postopku“.

24 Poleg tega je družba Servier 8. februarja 2005 sklenila sporazum o poravnavi tudi z družbo Matrix (v nadaljevanju: sporazum Matrix), pri čemer je ta sporazum pokrival vse države, v katerih so obstajali patenti 339, 340, 341 in 947, razen države, ki ni bila članica Evropskega gospodarskega prostora (EGP) (oddelek 1(1)(xiii) sporazuma).

25 Družba Matrix se je s sporazumom Matrix zavezala, da ne bo proizvajala, dajala proizvajati, hranila, uvažala, dobavljala, ponujala dobave ali posedovala perindoprila, proizvedenega po spornem postopku, do lokalnega poteka teh patentov (člena 1 in 2 sporazuma). Vendar je sporazum določal, da bo družba Matrix lahko po poteku teh patentov prosto tržila perindopril, proizveden po spornem postopku, brez kršenja navedenih patentov (člen 4 sporazuma). Poleg tega je morala družba Matrix najpozneje 30. junija 2005 preklicati, odpovedati ali do datuma poteka patentov prekiniti vse svoje že sklenjene pogodbe v zvezi s perindoprilom, proizvedenim po spornem postopku, in v zvezi z vlogami za DZP s tem perindoprilom (člena 7 in 8 sporazuma). Zavezala se je tudi, da ne bo vložila nobene vloge za DZP s perindoprilom, proizvedenim po spornem postopku, in da ne bo pomagala pridobiti takega DZP nobeni tretji osebi (člen 6 sporazuma). Nazadnje, družba Matrix se je morala odreči vsakršni tožbi za ugotovitev ničnosti ali za ugotovitev nekršitve v zvezi s patenti 339, 340, 341, 947, 689 in 948, dokler ti ne potečejo, razen zaradi obrambe v okviru tožbe zaradi kršitve patenta (člen 5 sporazuma).

26 V zameno se je družba Servier zavezala, prvič, da zoper družbo Matrix ne bo vložila tožbe zaradi kršitve na podlagi patentov 339, 340, 341 in 947 v zvezi s katero koli domnevno kršitvijo, ki bi se zgodila pred sklenitvijo sporazuma Matrix (člen 3 sporazuma), in drugič, da bo družbi Matrix plačala 11,8 milijona GBP v dveh obrokih (člen 9 sporazuma). Ta znesek je predstavljal nadomestilo za zaveze družbe Matrix ter za „znatne stroške in morebitne obveznosti, ki bi lahko nastali družbi Matrix zaradi opustitve njenega programa za razvoj perindoprila, proizvedenega po [spornem] postopku“.

2. Sporazum, sklenjen med družbama Niche in Biogaran

27 Družbi Niche in Biogaran sta 8. februarja 2005 (datum sklenitve sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche) sklenili sporazum o licenci in dobavi, ki se je nanašal na prenos treh dokumentacij izdelkov (to je „vseh informacij in/ali podatkov, ki jih [je imela] družba Niche v zvezi z izdelki in ki so [bili] potrebni za pridobitev DZP“) in obstoječega dovoljenja za promet z družbe Niche na družbo Biogaran v zameno za plačilo 2,5 milijona GBP družbe Biogaran družbi Niche (v nadaljevanju: sporazum Biogaran).

28 V skladu s sporazumom Biogaran se je družba Niche zavezala, da bo na družbo Biogaran prenesla dokumentacijo izdelka A za izključno uporabo družbe Biogaran za pridobitev DZP v Franciji, Združenem kraljestvu in državi, ki ni pripadala EGP, ter za namene neizključne uporabe v drugih delih sveta. Kar zadeva preostali dokumentaciji izdelkov, ki sta se nanašali na izdelek B in izdelek C, je bil

njun prenos izveden na neizključni podlagi za vse dele sveta. Zlasti v zvezi z izdelkom B je družba Niche privolila, da bo na družbo Biogaran prenesla svoje DZP za Francijo. Sporazum Biogaran je določal, da bo morala po pridobitvi njenih DZP družba Biogaran zadevne izdelke naročati pri družbi Niche (člen 2.2 sporazuma). V skladu s členom 2.5 sporazuma se je družba Niche zavezala, da bo družbi Biogaran zagotovila vse elemente in vse podatke v svoji lasti ali pod svojim nadzorom, ki so sestavljali dokumentacijo izdelka, potrebno za pridobitev ustreznih DZP. Poleg tega je morala družba Biogaran vsa razumna prizadevanja usmeriti v zagotovitev, da bodo naročila izdelka oziroma izdelkov oddana v primernem trenutku, da bi lahko družba Niche ohranjala stalno stopnjo proizvodnje med celotnim trajanjem tega sporazuma (člen 4.1 sporazuma). Vendar je sporazum Biogaran določal, da bo ta sporazum samodejno prenehal, če DZP ne bi bila pridobljena v 18 mesecih (člen 14.4 sporazuma). Sporazum je določal tudi, da v primeru prenehanja v skladu s členoma 14.2 in 14.4 sporazuma nobena stranka ne bo imela pravice do odškodnine.

29 V zameno za dokumentacije izdelkov je člen 2.3 sporazuma Biogaran določal plačilo 2,5 milijona GBP družbe Biogaran in plačilne pogoje, na podlagi katerih je morala ta družba družbi Niche plačati znesek 1,5 milijona GBP najpozneje 14. februarja 2005 in znesek 1 milijon GBP najpozneje 5. oktobra 2005, to je na ista datuma, ki sta bila s sporazumom o poravnavi med družbama Servier in Niche dogovorjena za plačilo 11,8 milijona GBP.

F. Sektorska preiskava

30 Komisija Evropskih skupnosti je 15. januarja 2008 sklenila začeti preiskavo farmacevtskega sektorja na podlagi določb člena 17 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), da bi opredelila, prvič, vzroke za upad inovacij v navedenem sektorju, ki se merijo s številom novih zdravil, danih na trg, in drugič, razloge za odlog pri vstopu nekaterih generičnih zdravil na trg.

31 Komisija je 28. novembra 2008 objavila predhodno poročilo o rezultatih svoje preiskave, ki mu je sledilo javno posvetovanje. 8. julija 2009 je sprejela sporočilo, katerega predmet je bil povzetek njenega poročila o preiskavi farmacevtskega sektorja. Komisija je v tem sporočilu med drugim navedla, da je treba še naprej spremljati poravnave patentnih sporov, sklenjene med družbami proizvajalkami originalnih zdravil in družbami proizvajalkami generičnih zdravil, da bi se lahko bolje razumelo, kako se ti sporazumi izkoriščajo, in da bi se opredelili sporazumi, ki povzročajo odlog pri vstopu generičnih zdravil na trg v škodo potrošnikov Unije in ki lahko pomenijo kršitve pravil o konkurenci. Komisija je nato izdala šest letnih poročil v zvezi s spremljanjem sporazumov o patentni poravnavi.

G. Upravni postopek in izpodbijani sklep

32 Komisija je 24. novembra 2008 opravila nenapovedane preglede v prostorih zadevnih družb. Januarja 2009 je več družbam poslala zahteve po informacijah.

33 Komisija je 2. julija 2009 sprejela odločbo o začetku postopka proti družbi Servier in tožeči stranki ter drugim družbam proizvajalkam generičnih zdravil.

34 Komisija je avgusta 2009, nato pa od decembra 2009 do maja 2012 družbi Servier in družbi Niche poslala več zahtev po informacijah. Potem ko je družba Servier dvakrat zavrnila predložitev informacij v zvezi s sporazumom Biogaran, je Komisija sprejela odločbo na podlagi člena 18(3) Uredbe št. 1/2003, v kateri je zahtevala predložitev sklopa informacij. Odgovor na to zahtevo je bil predložen 7. novembra 2011.

35 Komisija je 27. julija 2012 sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki ga je poslala več družbam, tudi tožeči stranki, ki je nanj odgovorila 14. januarja 2013.

36 Zaslišanje zadevnih družb, vključno s tožečo stranko, je potekalo od 15. do 18. aprila 2013.

37 Komisija je 18. decembra 2013 odobrila dostop do dokazov, ki so bili zbrani oziroma nadalje razkriti po obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, in poslala dopis o dejstvih, na katerega je tožeča stranka odgovorila 21. januarja 2014.

38 Pooblaščenec za zaslišanje je končno poročilo predložil 7. julija 2014.

39 Komisija je 9. julija 2014 sprejela Sklep C(2014) 4955 final v zvezi s postopkom na podlagi členov 101 in 102 PDEU (Zadeva AT.39612 – Perindopril (Servier)) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

40 V členu 1 izpodbijanega sklepa je ugotovljeno, da so družba Unichem skupaj s svojo hčerinsko družbo Niche in družba Servier skupaj s svojo hčerinsko družbo Biogaran kršile člen 101 PDEU, ker so v zameno za obrnjeno plačilo sodelovale v sporazumu o poravnavi patentnih sporov, ki je pokrival vse države članice razen Hrvaške in Italije, in sicer v obdobju, ki se je začelo 8. februarja 2005, razen kar zadeva Latvijo (obdobje z začetkom 1. julija 2005), Bolgarijo in Romunijo (obdobje z začetkom 1. januarja 2007) ter Malto (obdobje z začetkom 1. marca 2007), in ki se je končalo 15. septembra 2008, razen kar zadeva Nizozemsko (obdobje, končano 1. marca 2007) in Združeno kraljestvo (obdobje, končano 6. julija 2007).

41 Komisija je presodila, da je sporazum Biogaran pomenil dodatno spodbudo, katere namen je bil družbo Niche prepričati, naj si ne prizadeva več za vstop na trg, in da razkriva neposredno udeležbo družbe Biogaran pri kršitvi, ki jo je storila njena matična družba Servier.

42 Komisija je v točkah od 1349 do 1354 obrazložitve izpodbijanega sklepa namreč menila, da je družba Servier poleg neto prenosa vrednosti družbi Niche dala dodatno spodbudo prek sporazuma Biogaran. Kot je poudarila Komisija, je 8. februarja 2005, to je na dan, ko je bil sklenjen sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche, družba Niche sklenila tudi sporazum Biogaran, družba Biogaran pa je v okviru tega sporazuma družbi Niche plačala 2,5 milijona GBP v zameno za prenos dokumentacij izdelkov in enega DZP, ki so se nanašali na farmacevtske izdelke brez povezave z perindoprilom.

43 V skladu s členom 7(1)(b) izpodbijanega sklepa se družbama Servier in Biogaran skupno in solidarno naloži globa v višini 131.532.600 EUR. Družba Biogaran se mora poleg tega v skladu s členom 8 tega sklepa vzdržati ponavljanja kršitve, ki je bila tako ugotovljena in sankcionirana, ter kakršnih koli dejanj ali ravnanj, ki imajo enak ali podoben namen ali učinek.

II. Postopek in predlogi strank

44 Tožeča stranka je 19. septembra 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

45 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razglasi ničnost členov 1, 7 in 8 izpodbijanega sklepa v delu, v katerem se nanašajo nanjo;

– podredno, uporabi svojo neomejeno pristojnost za bistveno znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena;

– ji prizna korist morebitne razglasitve popolne ali delne ničnosti izpodbijanega sklepa v okviru tožbe, ki jo je vložila družba Servier, in iz tega v okviru svoje neomejene pristojnosti izpelje vse posledice;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

46 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Dopustnost

A. Tretji predlog, s katerim tožeča stranka predlaga, naj se ji prizna korist morebitne razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa v okviru tožbe, ki jo je vložila družba Servier

47 Uvodoma je treba opozoriti, da morata biti v skladu s členom 21 Statuta Sodišča Evropske unije in členom 44(1)(c) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov.

48 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti ta navedba dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe in Splošnemu sodišču, da odloči o tožbi. Prav tako mora biti vsak predlog obrazložen tako, da toženi stranki in sodišču omogoči presojo njegove utemeljenosti (glej sodbo z dne 7. julija 1994, Dunlop Slazenger/Komisija, T-43/92, EU:T:1994:79, točka 183 in navedena sodna praksa). Za dopustnost tožbe je torej nujno, da iz besedila tožbe izhajajo oziroma so v njem vsaj povzeti, vendar koherentno in razumljivo, bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji. V zvezi s tem, čeprav je besedilo tožbe glede posebnih vprašanj lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na odlomke iz dokumentov, ki so ji priloženi, pa splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so priložena tožbi, ne more nadomestiti pomanjkanja bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti na podlagi zgoraj navedenih določb zajeti v tožbi. Poleg tega Splošno sodišče ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznavati razlogov in trditev, ki bi jih lahko štelo za podlago za tožbo, ker imajo priloge le dokazno in pomožno funkcijo (glej sodbo z dne 17. septembra 2007, Microsoft/Komisija, T-201/04, EU:T:2007:289, točka 94 in navedena sodna praksa). Zgoraj omenjene zahteve *a fortiori* ne izpolnjuje splošno sklicevanje v tožbi na razloge in trditve, navedene v utemeljitev druge tožbe, tudi če je bila ta vložena v okviru povezane zadeve (sodba z dne 24. marca 2011, Legris Industries/Komisija, T-376/06, neobjavljena, EU:T:2011:107, točka 32).

49 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da splošno sklicevanje v tožbi, navedeno brez kakršne koli druge utemeljitve ali pojasnila, na razloge in trditve, ki so bili navedeni v utemeljitev tožbe, vložene v okviru zadeve, v kateri je bila izdana sodba z današnjega dne, Servier in drugi/Komisija (T-691/14), ne izpolnjuje zgoraj omenjene zahteve.

50 Poleg tega ob predpostavki, da se je tožeča stranka s tretjim tožbenim predlogom nameravala sklicevati na sodno prakso, v skladu s katero mora sodišče Unije družbi priznati korist ničnosti, razglašene v korist druge družbe, v okoliščinah, v katerih ti družbi tvorita isti gospodarski subjekt (sodba z dne 22. januarja 2013, Komisija/Tomkins, C-286/11 P, EU:C:2013:29, točki 43 in 44), kar je tožeča stranka trdila v repliki, ta predlog ne more uspeti. Splošno sodišče je namreč s sodbo z današnjega dne, Servier in drugi/Komisija (T-691/14), zavrnilo tožbo v delu, v katerem se je nanašala na sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche. Tožeča stranka torej ne more zase uveljavljati koristi razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa v okviru tožbe, ki jo je vložila družba Servier.

51 Iz navedenega izhaja, da je treba tretji predlog tožeče stranke, s katerim želi doseči, da bi se predlogi in pisanja družbe Servier priznali kot njeni, zavreči.

B. Dopustnost nekaterih prilog k odgovoru na tožbo in dokazov, predloženih v tej vlogi

1. Trditve strank

52 Za začetek, tožeča stranka v repliki trdi, da je Komisija v odgovoru na tožbo predložila nove dokumente in trditve v podporo tezi, podani v izpodbijanem sklepu. Odgovor na tožbo (ki ima 40 strani) naj bi namreč deloma temeljil na novih dejstvih, katerih namen naj bi bil predvsem podkrepiti izpodbijani sklep, v katerem je zgolj 6 od skupno 919 strani, namenjenih obdolžitvi družbe Biogaran. Tožeča stranka ob opiranju na sodno prakso trdi, da uporaba novih elementov v fazi sodnega postopka pomeni kršitev pravice do obrambe.

53 Tožeča stranka je predlagala, naj se nekatere priloge k odgovoru na tožbo razglasijo za nedopustne, ker je 23 izmed teh prilog v angleščini in niso bile prevedene v jezik postopka, francoščino.

54 Komisija zanika, da je v podporo zakonitosti izpodbijanega sklepa predložila nove dokaze in da ni izpolnila svoje obveznosti obrazložitve. Obstoj povezave med sporazumom Biogaran in poravnavo naj bi bil namreč podrobno pojasnjen v točkah od 561 do 569 in od 1351 do 1354 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

55 Po mnenju Komisije tri okoliščine, ki potrjujejo obstoj povezave med sporazumom Biogaran in poravnavo, ne morejo biti opredeljene kot „nove“, ker so vsebovane v izpodbijanem sklepu oziroma jih je mogoče razbrati iz ugotovitev navedenega sklepa. Najprej, poglavitna vloga, ki jo je imel M. v pogajanjih družbe Niche z družbo Servier, naj bi bila omenjena v točkah 532 in 538 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Dalje, pogovori glede zahteve družbe Niche po pridobitvi višjega zneska od tistega, ki je bil odobren družbi Matrix, naj bi bili omenjeni v točki 577 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Nazadnje, vloga, ki jo je imela družba Biogaran v odnosih med družbo Servier in družbo Lupin Ltd, proizvajalko generičnih zdravil, naj bi bila prav tako omenjena v točki 979 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

2. Presoja Splošnega sodišča

56 Tožeča stranka trdi, da Komisija s tem, da v odgovoru na tožbo izpostavlja nove dokumente in trditve v podporo tezam, podanim v izpodbijanem sklepu, da bi ublažila nezadostnost obrazložitve, krši načelo spoštovanja pravice do obrambe.

57 V zvezi s tem je treba spomniti, da v okviru ničnostne tožbe Komisija v utemeljitev izpodbijane odločbe ne sme navajati novih obremenilnih dokazov, ki niso navedeni v tej odločbi. Vendar sta Sodišče in Splošno sodišče priznali, da lahko organ, ki sprejme izpodbijano odločbo, med sodnim postopkom predloži pojasnila, s katerimi dopolni obrazložitev, ki je že sama po sebi zadostna, ker so lahko taka pojasnila koristna pri internem nadzoru razlogov odločbe, ki ga opravlja sodišče Unije, saj instituciji omogočajo, da izrecno pojasni razloge, na katerih temelji njena odločba (glej v tem smislu sodbe z dne 16. novembra 2000, Finnboard/Komisija, C-298/98 P, EU:C:2000:634, točka 46; z dne 13. julija 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Komisija, T-144/07, od T-147/07 do T-150/07 in T-154/07, EU:T:2011:364, točke od 146 do 149, in z dne 27. septembra 2012, Ballast Nedam/Komisija, T-361/06, EU:T:2012:491, točka 49).

58 V obravnavanem primeru Komisija s tem, da je v odgovoru na tožbo zagotovila pojasnila, ni kršila niti svoje obveznosti obrazložitve niti pravice tožeče stranke do obrambe. Dejstva, ki so navedena v odgovoru na tožbo in ki jih tožeča stranka opredeljuje kot „nova“, so namreč omenjena zgolj za podkrepitev teze Komisije o obstoju povezave med sporazumom Biogaran in poravnavo ter so jasno razvidna iz izpodbijanega sklepa.

59 Najprej, glede vprašanja, ali je Komisija lahko predložila dodatne indice v zvezi s sodelovanjem nekaterih zaposlenih družb Biogaran in Servier v pogajanjih za sporazum Biogaran in za poravnavo, je treba ugotoviti, da elektronsko sporočilo z dne 4. februarja 2005, ki je večkrat omenjeno v izpodbijanem sklepu (točki 566 in 1351 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in prikazano v Prilogi B.10 k odgovoru na tožbo, na eni strani kaže na vlogo, ki jo je M. imel za družbo Niche v pogajanjih za oba sporazuma (glej tudi točko 538 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in na drugi na to, da je L., direktorica pravne službe skupine Servier, ki ji je bilo to sporočilo poslano v vednost, sodelovala v pogovorih. Iz istega elektronskega sporočila je razvidno, da je bila oseba, ki se je pogajala o sporazumu Biogaran za račun tožeče stranke, tudi podpisnica opozorila, ki ga je družba Servier poslala družbi Matrix 7. februarja 2005, to je en dan pred sklenitvijo poravnave.

60 Dalje, v zvezi s pogajanji med družbama Matrix in Niche ter zahtevo družbe Niche po pridobitvi višjega zneska od tistega, ki ga je dobila družba Matrix, Komisija pravilno navaja, da sta ta elementa razvidna iz točke 577 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

61 Nazadnje, kar zadeva zatrjevano vlogo enega od poslovodij družbe Biogaran pri sklenitvi poravnave med družbo Servier in družbo Lupin, ki proizvaja generična zdravila, Komisija v odgovoru na tožbo upravičeno odgovarja na trditve tožeče stranke, ko ta skuša dokazati, da je Komisija pri svoji tezi napačno uporabila pravo, in sicer, da je želela z izpodbijanim sklepom družbi Biogaran pripisati odgovornost za dejanja družbe Servier (glej v tem smislu sodbi z dne 13. julija 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Komisija, T-144/07, od T-147/07 do T-150/07 in T-154/07, EU:T:2011:364, točke od 146 do 149, in z dne 27. septembra 2012, Ballast Nedam/Komisija, T-361/06, EU:T:2012:491, točki 49 in 50). Komisija se namreč sklicuje na vlogo, ki jo je imel B., direktor in ustanovitelj družbe Biogaran, pri sporazumu med družbama Servier in Lupin, da bi prikazala, da je družbi Biogaran mogoče pripisati odgovornost zaradi njene neposredne udeležbe pri kršitvi, in ne zaradi dejanj, očitanih njeni matični družbi.

62 V zvezi z dopustnostjo nekaterih prilog k odgovoru na tožbo tožeča stranka trdi, da so zadevni dokumenti sestavljeni v angleščini in da jim niso priloženi prevodi v jezik postopka, to je v francoščino.

63 Člen 35(3), prvi in drugi pododstavek, Poslovnika z dne 2. maja 1991, ki je veljal ob vložitvi odgovora na tožbo, določa, da se jezik postopka uporablja za pisne vloge in ustne navedbe strank ter za priložene listine in da mora biti vsem priloženim listinam, ki so sestavljene v drugem jeziku, kot je jezik postopka, priložen prevod v jezik postopka. Člen 7(5), drugi pododstavek, Navodil sodnemu tajniku Splošnega sodišča z dne 5. julija 2007 določa, da če listine, ki so priložene procesnemu aktu, niso prevedene v jezik postopka in kadar je to potrebno za dober potek postopka, sodni tajnik od zadevne stranke zahteva, da predloži njihov prevod. Iz točk 64 in 68 Praktičnih navodil za stranke pri Splošnem sodišču z dne 24. januarja 2012 (UL 2012, L 68, str. 23) izhaja, da če odgovor na tožbo ne izpolnjuje obličnostnih zahtev v zvezi s prevodom listin, napisanih v drugem jeziku, kot je jezik postopka, v jezik postopka, se določi razumen rok za njegovo dopolnitev.

64 Glede na te določbe je treba šteti, da če nobena stranka tega ne zahteva, mora sodni tajnik zagotoviti prevod v jezik postopka, le če se ta prevod zdi nujen za učinkovit potek postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 15. junija 2010, Mediaset/Komisija, T-177/07, EU:T:2010:233, točka 37).

65 V tem primeru je treba navesti, da tožeča stranka ni izrecno zahtevala, naj Splošno sodišče od Komisije zahteva prevod prilog k odgovoru na tožbo, ki so sestavljene v angleščini, v francoščino, ki je jezik postopka v obravnavani zadevi. Le izpodbijala je dopustnost teh prilog ob zatrjevanju, da niso sestavljene v jeziku postopka. Vendar je Komisija z dopisom z dne 28. septembra 2015 v razumnem roku po predložitvi odgovora na tožbo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila prevod navedenih prilog v francoščino. Poleg tega se je tožeča stranka na obravnavi lahko izrazila o teh listinah. Zato je treba ugovor nedopustnosti tožeče stranke zoper zadevne priloge vsekakor zavrniti, ne da bi bilo treba ugotoviti, ali je bil ta prevod nujen za učinkovit potek postopka.

66 Tako je treba ugovore nedopustnosti, ki jih je podala tožeča stranka, zavrniti.

IV. Utemeljenost

67 Tožeča stranka v utemeljitev svojih predlogov navaja tri tožbene razloge. Trdi, prvič, da v izpodbijanem sklepu ni dokazana njena udeležba pri kakršni koli kršitvi pravil o konkurenci. Drugič, izpodbija presojo dejstev, ki jo je Komisija podala glede obstoja dodatne spodbujevalne ugodnosti, izhajajoče iz sporazuma Biogaran. Tretjič, zatrjuje, da je Komisija napačno uporabila pravo s tem, da ji je naložila globo. Najprej je treba preučiti drugi, nato prvi, nazadnje pa še tretji tožbeni razlog.

A. Tožbeni razlog v zvezi z izkrivljanjem dejstev, ker je v izpodbijanem sklepu zmotno upoštevano, da je bil sporazum Biogaran uporabljen kot dodatna spodbuda družbi Niche za sklenitev poravnave z družbo Servier

68 Tožeča stranka s tem tožbenim razlogom izpodbija presojo, ki jo je Komisija podala glede zadevnih dejstev in na podlagi katere je ugotovila obstoj omejevanja konkurence.

1. Trditve strank

a) Napaka pri presoji v zvezi z analizo povezave med sporazumom Biogaran in sporazumom o poravnavi

1) Kronologija pogajanj za sporazuma

69 Tožeča stranka trdi, da se zgodovina pogajanj za sporazuma razlikuje, čeprav je do podpisa sporazuma Biogaran in podpisa sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche prišlo istega dne. Več dokumentov iz zadevnega obdobja naj bi namreč dokazovalo, da je družba Biogaran pogajanja za sporazum Biogaran začela leta 2002, skoraj dve leti pred začetkom pogovorov glede poravnave. Tožeča stranka tako izpodbija trditev, da so pogajanja za oba sporazuma potekala v istem času, kot izhaja iz točke 1351 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

70 Dejstvo, da je tožeča stranka pogajanja za sporazum Biogaran začela, še preden se je začel spor med družbama Servier in Niche, naj bi dokazovalo, da je pri družbi Biogaran obstajal samostojen, lasten in ločen interes za podpis tega sporazuma, neodvisno od poravnave.

71 Tožeča stranka navaja, da sklenitev obeh sporazumov na isti dan ne razkriva obstoja povezave, ampak kaže le, da je imel spor med družbama Servier in Niche stranski učinek v obliki zaustavitve že prej obstoječih pogajanj med tema družbama, ki so se ponovno začela februarja 2005, nekaj dni pred podpisom sporazuma o poravnavi.

72 Komisija trdi, da je v izpodbijanem sklepu dokazala, da kronologija pogajanj potrjuje obstoj povezave med sporazumom o poravnavi in sporazumom Biogaran.

73 Prvič, družba Niche naj bi v izjavi z dne 15. junija 2011 potrdila, da so pogajanja za sporazum o poravnavi in za sporazum Biogaran potekala sočasno. Drugič, predhodna pogajanja med družbama Niche in Biogaran naj bi se nanašala le na izdelek A in naj bi bila šele februarja 2005 razširjena na druge molekule. Obseg sporazuma naj bi bil torej razširjen v zadnjem trenutku, kar naj bi potrjevalo elektronsko sporočilo z dne 4. februarja 2005, ki ga je odvetnik družbe Biogaran poslal družbi Niche. Tretjič, družbi Biogaran in Niche naj bi še vedno imeli stike avgusta 2004, to je več kot en mesec po začetku spora v Združenem kraljestvu. Tudi če ti stiki niso bili uspešni, naj bi se pogajanja med

družbama Biogaran in Niche ponovno začela šele med pogajanji za poravnavo, medtem ko je spor med družbama Servier in Niche še vedno potekal. Zato se naj ne bi zdelo, da so bila pogajanja glede izdelka A ohromljena zaradi spora, ki se je začel junija 2004.

2) Pravna povezava med sporazumom o poravnavi in sporazumom Biogaran

74 Po mnenju tožeče stranke v nasprotju s tem, kar Komisija navaja v točki 1190 obrazložitve izpodbijanega sklepa, sporazum, ki ga je podpisala družba Biogaran, ni bil „odvisen“ od privolitve družbe Niche v pogoje sporazuma o poravnavi. Podpis ali izvajanje nobenega od teh dveh sporazumov naj ne bila vezana na podpis ali izvajanje oziroma pogojena s podpisom ali izvajanjem drugega sporazuma.

75 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da sta sporazuma urejena z različnimi zakoni in zanju niso pristojna ista sodišča. Prav tako naj sporazuma ne bi zavezovala istih pravnih oseb znotraj skupine Servier in naj ne bi bila podpisana na istem kraju, ker je bil sporazum Biogaran podpisan v Parizu (Francija), medtem ko sta družbi Niche in Servier sporazum o poravnavi podpisali v Londonu (Združeno kraljestvo).

76 Poleg tega tožeča stranka pojasnjuje, da so bili datumi plačil, določeni s sporazumoma, le delno isti, ker so bila plačila družbe Biogaran, povezana z dobavo, ki jo je omogočala licenca, poznejša.

77 Tožeča stranka dodaja, da teza Komisije, ki se nanaša na obstoj povezave med sporazumoma, temelji v veliki meri na izjavah, ki jih je podala družba Niche, čeprav bi jih morala Komisija zaradi njihove dvoumnosti uporabljati previdno. Komisija naj bi preprosto izključila izjave, ki so bile v nasprotju z njenimi trditvami, zgolj zato, ker naj bi bile podane po obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah in naj bi bile zato manj prepričljive kot izjave, podane v okviru upravnega postopka.

78 Komisija trdi, da sta bila sporazuma, za katera so pogajanja potekala sočasno, sklenjena istega dne in da sta določala obročni plačili na točno ista datuma, kar zadeva prenos dokumentacij izdelkov, ki je bil razlog za obstoj plačila 2,5 milijona GBP. Navaja, da je družba Niche med upravnim postopkom večkrat, med drugim v odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, izrecno potrdila, da ji je družba Servier ponudila sporazum Biogaran, da bi dala družbi Niche celotno nadomestilo, dogovorjeno v zameno za sklenitev celovitega sporazuma o poravnavi. Komisija se sklicuje na enega od osnutkov sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche, v katerem naj bi bilo poleg navedbe „2,5 milijona“ ročno pripisano „ramipril“. Po mnenju Komisije ti elementi dokazujejo, da znesek cene, ki jo je družba Servier plačala v zameno za zaveze, ki jih je sprejela družba Niche, vključuje plačilo 2,5 milijona GBP, določeno v okviru dokumentacije za ramipril, to je v okviru sporazuma Biogaran.

79 Komisija priznava, da je družba Niche v odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah dodala, da je sporazum Biogaran resničen poslovni sporazum z resničnim nadomestilom. Kljub temu naj bi družba Niche v istem dokumentu zatrdila, da se občasno lahko zgodi – čeprav to ni običajna poslovna praksa – da se sporazumi podpišejo za več izdelkov naenkrat. Poleg tega Komisija poudarja, da izjave družbe Niche, podane v trenutku, ko je bila ta družba seznanjena z očitki zoper njo, nimajo enake dokazne vrednosti kot izjave, podane pred tem, *in tempore non suspecto*.

80 Komisija navaja tudi, da elektronsko sporočilo z dne 4. februarja 2005, ki ga je odvetnik družbe Biogaran poslal družbi Niche in se je nanašalo na znesek, za katerega je šlo, potrjuje obstoj povezave med sporazumoma. Stranke naj bi se sporazumele glede zneska, ki ga mora družba Biogaran plačati družbi Niche, in naj bi pozneje razpravljale o vsebini sporazuma Biogaran. Prvi cilj sporazuma naj bi bil torej družbi Niche dati dodatno spodbudo, in ne skleniti poslovni sporazum, kot družba Biogaran

navaja v točki 75 tožbe. Ta sporazum naj namreč ne bi kazal niti interesa družbe Biogaran za te izdelke niti kakršne koli spodbude za trženje izdelkov, ki so bili v obseg sporazuma vključeni šele ob koncu pogajanj.

81 Komisija tudi meni, da so na pogajanjih – čeprav sporazum Biogaran in sporazum o poravnavi nista imela istih podpisnikov – deloma sodelovali isti pogajalci. Poleg tega naj bi osnutek sporazuma Biogaran krožil znotraj skupine Servier, direktorici pravne službe te skupine, L., pa je bilo v vednost poslano elektronsko sporočilo z dne 4. februarja 2005, ki ga je družba Biogaran naslovila na družbo Niche, čeprav se je to sporočilo nanašalo na pogodbo, ki naj bi jo sklenila družba Biogaran, tej direktorici pa je bil v vednost poslan tudi sporazum med družbama Niche in Biogaran z dne 20. julija 2004 v zvezi s kapsulami izdelka A.

3) Namen spodbuditi družbo Niche

82 Tožeča stranka trdi, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni dokazala, da je imela družba Biogaran namen spodbuditi družbo Niche k podpisu poravnave. Poleg tega naj Komisija ne bi nič bolj pojasnila razlogov, ki so družbo Servier domnevno privedli do tega, da je za izvedbo tega dodatnega plačila 2,5 milijona GBP uporabila posredovanje družbe Biogaran, čeprav se je družba Servier zavezala, da bo družbi Niche neposredno plačala 11,8 milijona GBP.

83 Komisija trdi, da sta družbi Niche in Matrix, medtem ko sta sklepali vsaka svojo poravnavo z družbo Servier, razpravljali o medsebojni razdelitvi zneskov. Interni dokument družbe Matrix iz septembra 2005 naj bi kazal na to, da sta se pogajali o zneskih, ki sta bila predmet poravnav, in da sta bila enakomerno razdeljena med družbi Niche in Matrix, čeprav je družba Matrix hotela dobiti več od družbe Niche (točka 577 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Sklenitev ločenega sporazuma med družbama Biogaran in Niche naj bi nedvomno omogočila zvišanje prispevka, ki ga je skupina Servier plačala družbi Niche, hkrati pa naj bi družbo Matrix zadržala zunaj trga. Poleg tega naj bi družba Niche potrdila, da je bilo plačilo del „total overall compensation“ (sistem celovitega nadomestila) v višini 15,7 milijona GBP, o katerem sta se pogodili družbi Servier in Niche.

84 Komisija dodaja, da ji ni bilo treba dokazati, da je imela družba Biogaran namen spodbuditi družbo Niche k podpisu poravnave. Namen strank naj namreč ne bi bil nujni dejavnik za opredelitev omejujoče narave sporazuma. Poleg tega Komisija meni, da je dokazala neločljivost dveh sporazumov, ki sta ju z družbo Niche sklenili družba Biogaran in njena matična družba Servier. Ker družbi Biogaran in Servier tvorita en gospodarski subjekt, naj ne bi bilo nujno dokazati, da je znotraj tega subjekta vsak od njegovih sestavnih delov imel namen spodbuditi družbo Niche k podpisu sporazuma o poravnavi.

85 Komisija trdi, da mehanizem iz sporazuma Biogaran, v skladu s katerim stranki v primeru nepridobitve DZP nista mogli zahtevati vračila plačanih zneskov, ni imel namena spodbuditi družbo Biogaran k vložitvi vlog za DZP.

86 Najprej, pogodbene obveznosti družbe Biogaran naj ne bi vključevale obveznosti vložitve vlog za DZP na podlagi prenesenih dokumentacij (člena 2.2 in 3 sporazuma Biogaran).

87 Dalje, če družba Biogaran DZP ne bi pridobila v 18 mesecih ter bi v skladu s členoma 14.2 in 14.4 sporazuma Biogaran ta samodejno prenehal, naj že izvedeno plačilo družbi Niche ne bi bilo vračljivo.

88 Poleg tega naj družbe Biogaran ne bi zavezovala nobena izključnost, kar zadeva dokumentacije izdelkov, zato naj bi se lahko ta družba zlahka izognila vezanosti na družbo Niche tako, da ne bi vložila vlog za DZP na podlagi teh dokumentacij, saj k temu ni bila zavezana. To naj bi se sicer tudi zgodilo, ker je družba Biogaran sklenila še en sporazum, in sicer z družbo A., za pridobitev več dokumentacij, ki so se prav tako nanašale na izdelek A v različnih odmerkih. Komisija opozarja, da je

sporazum, sklenjen z družbo A., v nasprotju s sporazumom Biogaran določal, da bo družba A. v primeru nepridobitve DZP vrnila plačila, ki jih bo izvedla družba Biogaran. Taka razlika med mehanizmoma v teh dveh sporazumih naj bi nakazovala, da družba Niche ni imela jamstva, da bo družba Biogaran vložila vloge za DZP in se oskrbovala pri družbi Niche po sklenitvi sporazuma Biogaran. Ker je bilo treba plačilo vsekakor nakazati družbi Niche, preden je bilo mogoče vedeti, ali bo družba Biogaran pridobila DZP, naj družba Niche ne bi imela jamstva, da bo družba Biogaran vložila vloge za DZP in se oskrbovala pri družbi Niche.

89 Nazadnje, Komisija navaja, da pojasnila družbe Biogaran glede plačila zneska 2,5 milijona GBP niso prepričljiva. Družba Biogaran naj namreč ne bi mogla upravičiti, kako je lahko plačala tak znesek – in sicer niti kot spodbudo zanjo za to, da bi vložila vloge za DZP, niti kot način za zagotovitev še drugega vira oskrbe za izdelek A, niti kot način za pridobitev „dokumentacij za zavarovanje“, ki bi bile izbrane naključno (razen izdelka A) – in kako je lahko sprejela tveganje, da bi bilo to plačilo izgubljeno. Poleg tega se Komisija sprašuje o neobičajni strukturi sporazuma Biogaran in zlasti o nevračljivi naravi zadevnega plačila. Sporazum Biogaran naj bi se namreč razlikoval od sporazuma, sklenjenega z družbo A., ki je določal, da bo družba A. v primeru nepridobitve DZP vrnila prejeto plačilo.

b) Upoštevanje poslovnega interesa tožeče stranke za sklenitev sporazuma Biogaran

90 Tožeča stranka navaja, da je bil sporazum Biogaran utemeljen s poslovno upravičenim in konkurenci naklonjenim namenom družbe Biogaran zagotoviti si več virov oskrbe, da bi na trgu generičnih zdravil razvijala in dajala v promet izdelke ter, natančneje, izdelek A, pri čemer se je obrnila na družbo Niche, dolgoletno partnerico, ki je imela potrebne dokumentacije in dobavne zmogljivosti. To, da je bilo plačilo 2,5 milijona GBP zakonito nadomestilo za pravice, pridobljene v okviru sporazuma Biogaran, naj bi potrjevala okoliščina, da Komisija v izpodbijanem sklepu tega zneska ni upoštevala pri izračunu zneska globe, naložene družbi Niche.

91 Komisija zavrača trditev glede zagotavljanja virov oskrbe, ki jo navaja tožeča stranka in ki jo ta institucija opredeljuje kot „neprepričljivo“, ker naj družba Biogaran ne bi storila nobenega koraka za pridobitev DZP.

1) Izdelek A

92 Tožeča stranka poudarja, da je imela pridobitev pravic, potrebnih za uvajanje generične različice izdelka A na trg, glede na tržni uspeh tega izdelka, za njo velik pomen. Tako naj bi družba Biogaran, da bi si zagotovila oskrbo, imela namen pridobiti dve dokumentaciji od različnih akterjev na trgu, tako da je sklenila dva sporazuma, prvega decembra 2004 z družbo A. in drugega februarja 2005 z družbo Niche. Kot poudarja tožeča stranka, je to, da si družba priskrbi več virov oskrbe, običajna praksa družb proizvajalk generičnih zdravil, ki jo je mogoče pojasniti s tehničnimi in regulativnimi težavami, s katerimi se te srečujejo med razvojem generičnega zdravila.

93 Tožeča stranka meni, da se je zagotovitev dveh virov oskrbe izkazala kot ustrezna iz dveh razlogov. Na eni strani naj bi se glede dokumentacije izdelka A 10 mg družbe Niche pokazalo, da je ta zelo šibka v analitičnem delu, kar naj bi lahko pristojnim organom povzročilo zamude pri ocenjevanju (Priloga A.17 k tožbi). Na drugi strani naj bi preiskovalni ukrep, ki ga je julija 2005 sprejela Agence française de sécurité sanitaire des produits de santé (francoska agencija za varnost zdravstvenih proizvodov, Afssaps) v zvezi z več dokumentacijami družbe A., vzbudil dvom o veljavnosti teh dokumentacij (Priloga A.18 k tožbi).

94 Poleg tega naj bi zagotovitev še drugega vira oskrbe za izdelek A od družbe Niche prinašala več prednosti v primerjavi s sporazumom, sklenjenim z družbo A. Prvič, sporazum Biogaran naj bi družbi Biogaran omogočal pridobitev dokumentacij za izdelek A v tabletah in za izdelek A 10 mg, ki

v sporazumu z družbo A. nista bili zajeti; drugič, sporazum z družbo Niche naj bi obetal možnost vstopa na trge Združenega kraljestva in države, ki ni pripadala EGP, v času, ko se je družba Biogaran skušala razširiti v tujino.

95 Vendar naj bi tožeča stranka dajala prednost dokumentacijam družbe A., saj so te omogočale hitrejši vstop na trg, ker je družba A. svoje dokumentacije za DZP vložila pred družbo Niche.

96 Tožeča stranka navaja, da so njeno oskrbovalno strategijo upravičevali finančni interesi. Odkar je bil ta generični izdelek dan na trg v Franciji, naj bi namreč ustvaril promet več kot 79 milijonov EUR (glede na posodobljeni podatek, omenjen v repliki, 83 milijonov EUR). Glede na te elemente tožeča stranka trdi, da si je morala zagotoviti oskrbo za izdelek A, da bi upravičila plačilo 2,5 milijona GBP družbi Niche in da se ne bi omejila zgolj na promet, ustvarjen s prodajo izdelka B.

97 Nazadnje, tožeča stranka dodaja, da je bilo plačilo tega zneska družbi Niche toliko bolj upravičeno, ker ji je družba Niche podelila izključnost za dokumentacije izdelkov v Franciji, Združenem kraljestvu in v državi, ki ni pripadala EGP, kar ni veljalo za druge neizključne sporazume, ki jih je sklenila družba Biogaran. V teh okoliščinah naj bi bila primerjava z drugimi sporazumi, opravljena v izpodbijanem sklepu, torej brezpredmetna.

98 Komisija meni, da revizija, ki jo je družba Biogaran izvedla po sklenitvi sporazuma Biogaran in s katero so bile razkrite domnevne pomanjkljivosti v dokumentaciji družbe Niche, nasprotuje trditvam tožeče stranke. Ta argument naj bi namreč dokazoval, da družba Biogaran pred sklenitvijo tega sporazuma ni imela podatkov glede učinkovitosti izdelka A družbe Niche in da je sprejela tveganje plačila 2,5 milijona GBP, čeprav je bila dokumentacija izdelka A morda brez vrednosti. Čeprav bi ta revizija kakovosti dokumentacij družbe Niche lahko utemeljevala zagotovitev še drugega vira oskrbe pri družbi A., naj z njo ne bi bilo mogoče pojasniti, zakaj je bila tožeča stranka pripravljena plačati višjo ceno kot za dokumentacijo družbe A. Družba Biogaran naj bi namreč družbi A. v okviru dveh sporazumov, ki sta se nanašala na izdelek A, plačala skupno 330.000 EUR, kar je precej nižji znesek od tistega, ki je bil plačan družbi Niche.

99 Komisija poudarja, da možnost, da bi družba Niche dobavljala tablete in odmerek 10 mg, ni mogla upravičevati zadevnega sporazuma. Družba Biogaran naj bi namreč dva meseca po sklenitvi sporazuma, medtem ko je imela možnost vložiti dokumentacijo družbe Niche pri pristojnih organih, sklenila še en sporazum z družbo A. v zvezi z izdelkom A v obliki tablet.

100 Poleg tega Komisija izpodbija trditev tožeče stranke, da je družbo Biogaran k sklenitvi sporazuma Biogaran spodbudila preiskava, ki jo je zoper družbo A. julija 2005 začela Afssaps. Ta dogodek naj namreč ne bi mogel vplivati na družbo Biogaran, saj naj bi nastopil po sklenitvi sporazuma Biogaran.

101 Družba Biogaran naj tudi ne bi predložila dokazov o koristnosti sporazuma Biogaran v okviru njenega načrta razširitve v tujino.

102 Komisija poudarja, da če je družba Biogaran od leta 2007 ustvarila večji promet od 79 milijonov EUR, je dobiček, ki ga je z izdelkom A ustvarila družba Niche, enak 0 (točka 567 obrazložitve izpodbijanega sklepa). V tem okviru Komisija izpodbija trditev, da si je družba Biogaran morala priskrbeti še drugi vir oskrbe od družbe Niche.

103 Nazadnje, Komisija izpodbija trditev, da je zaradi izključnosti, podeljene s sporazumom Biogaran, primerjava z drugimi sporazumi brezpredmetna. Primerjava naj bi ji namreč omogočila, da je pokazala, da z nobenim od drugih sporazumov ni bilo določeno nevračljivo plačilo. Kot navaja Komisija, je bilo to plačilo vnaprej izgubljeno, družba Biogaran pa si sploh ni prizadevala za to, da bi z njim ustvarila donos. Prav tako naj bi bila izključnost brez vrednosti, če izdelek ni bil dovolj razvit ali če so obstajale druge regulativne ovire.

2) Izdelek B

104 Tožeča stranka trdi, da ji je sporazum Biogaran omogočil, da je tržila izdelek B 10 mg in ustvarila promet 150.000 EUR (glede na posodobljeni podatek, omenjen v repliki, 211.000 EUR). Trženje tega izdelka naj bi bilo zaupano družbi Almus, enemu od glavnih grosistov distributerjev v Franciji.

105 Komisija zatrjuje, da je predhodno sklenjeni sporazum med družbama Biogaran in Bioglan (ki je postala družba Niche) v zvezi z izdelkom B določal, da je v primeru nepridobitve DZP plačilo, ki ga izvede družba Biogaran, vračljivo, kar pa ni bilo določeno v sporazumu Biogaran. Poleg tega naj družba Niche s tem sporazumom ne bi zagotovila nobenega jamstva, da bo prenesla DZP, ki ga je pridobila leta 2001 v Franciji, saj bi ta prenos zahteval podaljšanje tega DZP, za kar družba Niche pri pristojnih organih ni vložila vloge.

106 Kar zadeva pogodbo o trženju, sklenjeno z družbo Almus, in njeno zvestobo, Komisija trdi, da izdelek B ni mogel omogočiti sklenitve te pogodbe, ker je bil izdelek B le ena od 23 molekul, na katere se je nanašala ta pogodba.

3) Izdelek C

107 Tožeča stranka navaja, da je lahko proizvod C tržila od leta 2000 na podlagi več sporazumov, sklenjenih z družbo Disphar. Vendar naj bi zaradi negotovosti v zvezi s podaljšanjem sporazuma o oskrbi, sklenjenega z družbo Disphar, in namena razširiti se v tujino sklenila, da si zagotovi druge vire oskrbe. Družba Biogaran naj na koncu ne bi uporabila dokumentacij izdelkov, ki ji jih je prepustila družba Niche, zaradi podaljšanja sporazuma, sklenjenega z družbo Disphar.

108 Tako naj dejstvo, da družba Biogaran za dva od treh izdelkov ni pridobila DZP na podlagi dokumentacij, ki jih je nanjo prenesla družba Niche, ne bi nakazovalo obstoja povezave med sporazumom Biogaran in poravnavo. Razkrivalo naj bi zgolj namen družbe Biogaran, da si zagotovi več virov oskrbe v skladu s prakso v zadevnem sektorju.

109 Komisija meni, da ni verjetno, da je družba Biogaran plačala tako visok znesek zgolj za priložnost, da bi imela dokumentacijo izdelka, ki je nikdar ni uporabila. Ta družba naj namreč pri družbi Niche sploh ne bi vztrajala pri tem, naj do prenosa dokumentacije pride, preden bi zadevni sporazum samodejno prenehal zaradi nepridobitve DZP.

2. Presoja Splošnega sodišča

a) Uvodne ugotovitve

110 Uvodoma je treba poudariti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu štela sporazum Biogaran za spodbudo, ki jo je družba Servier ponudila družbi Niche poleg tiste, ki izhaja iz sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche, da bi družbo Niche prepričala, naj se odpove prizadevanjem za vstop na trg perindoprila. Sporazum Biogaran je po mnenju Komisije sestavni del kršitve, ki jo pomeni ta sporazum o poravnavi in pri kateri gre za omejevanje konkurence zaradi cilja. Sporazum Biogaran torej lahko pomeni kršitev le, če tudi sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche pomeni kršitev. V teh okoliščinah je treba za namene preučitve te tožbe predstaviti pravni okvir sporazuma o poravnavi, na katerega naj bi bil vezan sporazum Biogaran.

111 V zvezi s tem je treba navesti, da je mogoče, da sporazum o poravnavi patentnega spora nima nobenih negativnih učinkov na konkurenco. Tako je, na primer, če se stranki sporazumeta, da sporni patent ni veljaven, in posledično določita takojšen vstop družbe proizvajalke generičnih zdravil na trg.

112 V obravnavanem primeru sporazum, sklenjen med družbama Servier in Niche, ne spada v to kategorijo, saj vsebuje klavzuli o neizpodbijanju patentov in o netrženju izdelkov, ki sta sami po sebi omejujoči za konkurenco. Klavzula o neizpodbijanju namreč posega v javni interes za to, da se odpravijo kakršne koli ovire za gospodarsko dejavnost, ki lahko izhajajo iz nepravilno podeljenega patenta (glej v tem smislu sodbo z dne 25. februarja 1986, Windsurfing International/Komisija, 193/83, EU:C:1986:75, točka 92), klavzula o netrženju pa povzroči, da je eden od konkurentov imetnika patenta izključen s trga.

113 Vstavitev takih klavzul je vseeno lahko legitimna, toda le če temelji na priznavanju strank, da je zadevni patent veljaven (in, posledično, da zadevni generični izdelki pomenijo kršitev).

114 Obstoj klavzul o netrženju in o neizpodbijanju, katerih obseg je omejen na obseg zadevnega patenta, pa je lahko problematičen, kadar je očitno, da privolitev družbe proizvajalke generičnih zdravil v ti klavzuli ne temelji na njenem priznavanju veljavnosti patenta. Kot pravilno poudarja Komisija, „tudi če omejitve poslovne samostojnosti družbe proizvajalke generičnih zdravil, ki so vsebovane v sporazumu, ne presegajo stvarnega obsega patenta, pomenijo kršitev člena 101 [PDEU], kadar teh omejitev ni mogoče upravičiti in ne izhajajo iz ocene utemeljenosti same izključne pravice, ki jo opravita stranki“ (točka 1137 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

115 V zvezi s tem je treba opozoriti, da obstoj „obrnjenega plačila“, to je plačila družbe proizvajalke originalnega zdravila družbi proizvajalki generičnih zdravil, v okviru sporazuma o poravnavi vzbuja dvojni sum. Namreč, prvič, pomembno je spomniti, da je namen patenta nagraditi ustvarjalni trud izumitelja z omogočanjem, da na podlagi svoje naložbe ustvari pravičen dobiček, in da mora torej veljaven patent načeloma omogočati prenos vrednosti na njegovega imetnika – na primer prek sporazuma o licenci – in ne obratno. Drugič, obstoj obrnjenega plačila vzbuja sum glede tega, ali poravnava temelji na tem, da stranke sporazuma priznavajo veljavnost zadevnega patenta.

116 Vendar zgolj iz obstoja obrnjenega plačila ni mogoče sklepati o obstoju omejevanja zaradi cilja. Ni namreč izključeno, da so nekatera obrnjena plačila, kadar so del poravnave zadevnega spora, upravičena. Nasprotno pa je treba v primeru, da pri sklenitvi poravnave nastopa neupravičeno obrnjeno plačilo, za družbo proizvajalko generičnih zdravil šteti, da je bila s tem plačilom spodbujena k privolitvi v klavzuli o netrženju in o neizpodbijanju, zato je treba sklepati o obstoju omejevanja zaradi cilja. V tem primeru omejitve konkurence, uvedene s klavzulama o netrženju in o neizpodbijanju, niso več povezane s patentom in poravnavo, temveč izhajajo iz plačila ugodnosti, ki družbo proizvajalko generičnih zdravil spodbudi k temu, da se odpove konkurenčnim prizadevanjem.

117 Navesti je treba, da ne Komisija ne sodišče Unije nista pristojna za odločanje o veljavnosti patenta, vendar to ne spremeni dejstva, da lahko ti instituciji v okviru svojih zadevnih pristojnosti in brez odločitve o dejanski veljavnosti patenta ugotovita obstoj njegove nenormalne uporabe, ki nima zveze z njegovim konkretnim predmetom (glej v tem smislu sodbi z dne 29. februarja 1968, Parke, Davis and Co., 24/67, EU:C:1968:11, str. 109 in 110, in z dne 31. oktobra 1974, Centrafarm in de Peijper, 15/74, EU:C:1974:114, točki 7 in 8; glej po analogiji tudi sodbi z dne 6. aprila 1995, RTE in ITP/Komisija, C-241/91 P in C-242/91 P, EU:C:1995:98, točka 50, in z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točke od 104 do 106).

118 Spodbujanje konkurenta k temu, da sprejme klavzuli o netrženju in o neizpodbijanju, v smislu, opisanem zgoraj v točki 116, ali njegova posledica, to je privolitev v taki klavzuli zaradi spodbujanja, pa pomeni nenormalno uporabo patenta.

119 Kot je Komisija pravilno navedla v točki 1137 obrazložitve izpodbijanega sklepa, „patentno pravo ne določa pravice plačati svojim dejanskim ali potencialnim konkurentom za to, da ostanejo zunaj trga ali se vzdržijo izpodbijanja patenta pred vstopom na trg“. Poleg tega, kot je prav tako navedla Komisija, „imetnikom patenta ni dovoljeno, da družbam proizvajalkam generičnih zdravil plačujejo, da bi jih zadržali zunaj trga in zmanjšali tveganja zaradi konkurence, ne v okviru sporazuma o patentni

poravnavi ne drugače“ (točka 1141 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Nazadnje, Komisija je pravilno dodala, da „plačevanje ali drugačno spodbujanje potencialnih konkurentov, da ostanejo zunaj trga, ni del nobene pravice iz patenta in ne ustreza nobenemu izmed sredstev, ki jih patentno pravo določa za uveljavljanje patentov“ (točka 1194 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

120 Ko se ugotovi obstoj spodbude, se stranki ne moreta več sklicevati na svoje priznavanje veljavnosti patenta v okviru poravnave. Dejstvo, da je veljavnost patenta potrdil sodni ali upravni organ, v zvezi s tem ni pomembno.

121 Takrat je spodbuda, in ne to, da stranki poravnave priznavata veljavnost patenta, tisto, kar je treba šteti za resnični vzrok omejitev konkurence, uvedenih s klavzulama o netrženju in o neizpodbijanju (glej točko 112 zgoraj), ki torej, ker sta v tem primeru popolnoma nelegitimni, vključujeta določeno škodljivost za dobro delovanje običajne konkurence, ki zadostuje, da je mogoče uporabiti opredelitev, da gre za omejevanje zaradi cilja.

122 Ob obstoju spodbude je treba zadevne sporazume tako šteti za sporazume o izključitvi s trga, pri katerih podjetja, ki ostanejo, nadomestijo škodo podjetjem, ki izstopijo. Taki sporazumi pa v resnici pomenijo odkupovanje konkurence in jih je treba zato opredeliti kot omejevanje konkurence zaradi cilja, kot izhaja iz sodbe z dne 20. novembra 2008, Beef Industry Development Society in Barry Brothers (C-209/07, EU:C:2008:643, točke 8 in od 31 do 34), ter iz sklepnih predlogov generalne pravobranilke V. Trstenjak v zadevi Beef Industry Development Society in Barry Brothers (C-209/07, EU:C:2008:467, točka 75), ki so citirani med drugim v točkah 1139 in 1140 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Poleg tega je izključitev konkurentov s trga skrajna oblika razdelitve trga in omejevanja proizvodnje (sodba z dne 8. septembra 2016, Lundbeck/Komisija, T-472/13, v pritožbenem postopku, EU:T:2016:449, točka 435), ki je v okviru, kot je ta, v katerega se uvrščajo sporni sporazumi, še toliko škodljivejša, ker so izključene družbe proizvajalke generičnih zdravil, katerih vstop na trg je načeloma ugoden za konkurenco in prispeva tudi k splošnemu interesu zagotavljanja zdravstvenega varstva po nižji ceni. Nazadnje, to izključitev v spornih sporazumih potrjuje nemožnost, da družba proizvajalka generičnih zdravil izpodbija sporni patent.

123 Iz vsega navedenega izhaja, da je v okviru sporazumov o poravnavi patentnih sporov opredelitev takega akta kot omejevanje konkurence zaradi cilja pogojena s tem, da v sporazumu o poravnavi hkrati obstajata spodbujevalna ugodnost za družbo proizvajalko generičnih zdravil in s tem povezana omejitev prizadevanj te družbe za konkuriranje družbi proizvajalki originalnega zdravila. Kadar sta ta pogoja izpolnjena, je zaradi škodljivosti tako sklenjenega sporazuma za dobro delovanje običajne konkurence potrebna ugotovitev omejevanja konkurence zaradi cilja.

124 Splošno sodišče je s sodbama z današnjega dne, Servier in drugi/Komisija (T-691/14) ter Niche Generics/Komisija (T-701/14), odločilo, da sta ta pogoja izpolnjena, zlasti da je Komisija pravilno menila, da je šlo pri znesku 11,8 milijona GBP, ki ga je družba Servier plačala družbi Niche na podlagi sporazuma o poravnavi, sklenjenega med tega družbama, za spodbudo, namenjeno izključitvi družbe Niche s trga, in da ta sporazum pomeni omejevanje konkurence zaradi cilja.

125 Zato je razlog, ki ga je družba Biogaran navedla na obravnavi v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča v zvezi s sporazumom o poravnavi in ki se nanaša na to, da ta sporazum ne pomeni kršitve člena 101 PDEU, mogoče le zavrniti, ne da bi bilo treba odločiti o njegovi dopustnosti.

b) Obstoj spodbujevalne ugodnosti, ki jo pomeni sporazum Biogaran

126 Družba Biogaran trdi, da sporazum Biogaran ni bil dodatna spodbuda za to, da bi družba Niche sklenila sporazum o poravnavi, temveč je bil samostojen poslovni sporazum, sklenjen pod tržnimi pogoji.

127 V zvezi s tem je iz člena 2 Uredbe št. 1/2003 in iz ustaljene sodne prakse razvidno, da mora na področju konkurenčnega prava v primeru spora o obstoju kršitve Komisija dokazati kršitve, ki jih zatrjuje, ter predložiti dokaze, ki pravno zadostno dokazujejo obstoj dejstev, ki pomenijo kršitev (sodbi z dne 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, točka 58, in z dne 8. julija 1999, Komisija/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, točka 86; glej tudi sodbo z dne 12. aprila 2013, CISAC/Komisija, T-442/08, EU:T:2013:188, točka 91 in navedena sodna praksa).

128 V okviru tega je treba dvom sodišča razlagati v korist podjetja, naslovnika odločbe o ugotovitvi kršitve. Sodišče torej ne more sklepati, da je Komisija pravno zadostno dokazala obstoj zadevne kršitve, če še vedno dvomi o tem vprašanju, zlasti v okviru tožbe za razglasitev ničnosti odločbe o naložitvi globe (glej sodbo z dne 12. aprila 2013, CISAC/Komisija, T-442/08, EU:T:2013:188, točka 92 in navedena sodna praksa).

129 Upoštevati je namreč treba domnevo nedolžnosti, ki izhaja zlasti iz člena 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Ob upoštevanju narave zadevnih kršitev ter narave in stopnje strogosti sankcij, ki so zanje predpisane, se načelo domneve nedolžnosti uporablja zlasti v postopkih v zvezi s kršitvijo pravil o konkurenci, ki veljajo za podjetja in na podlagi katerih se lahko naložijo globe ali periodične denarne kazni (glej sodbo z dne 12. aprila 2013, CISAC/Komisija, T-442/08, EU:T:2013:188, točka 93 in navedena sodna praksa).

130 Poleg tega je treba upoštevati nezanemarljiv poseg v ugled, ki ga za fizično ali pravno osebo pomeni ugotovitev, da je bila vpletena v kršitev pravil o konkurenci (glej sodbo z dne 12. aprila 2013, CISAC/Komisija, T-442/08, EU:T:2013:188, točka 95 in navedena sodna praksa).

131 Zato se mora Komisija sklicevati na natančne in dosledne dokaze, da bi dokazala obstoj kršitve in da bi utemeljila trdno prepričanje, da gre pri zatrjevanih kršitvah za omejevanje konkurence v smislu člena 101(1) PDEU (glej sodbo z dne 12. aprila 2013, CISAC/Komisija, T-442/08, EU:T:2013:188, točka 96 in navedena sodna praksa).

132 Poudariti je treba, da ni nujno, da vsak dokaz, ki ga predloži Komisija, izpolnjuje ta merila glede vsakega elementa kršitve. To zahtevo lahko izpolnjuje sklenjen krog indicev, na katerega se sklicuje institucija, če se presoja celostno (glej sodbo z dne 12. aprila 2013, CISAC/Komisija, T-442/08, EU:T:2013:188, točka 97 in navedena sodna praksa).

133 O obstoju protikonkurenčnega ravnanja ali sporazuma je treba včasih celo sklepati iz več naključij in indicev, ki lahko, če se obravnavajo skupaj in če ni drugih skladnih pojasnil, pomenijo dokaz o kršitvi pravil o konkurenci (sodba z dne 7. januarja 2004, Aalborg Portland in drugi/Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točka 57).

134 Na primer, čeprav podobnosti ravnanja same po sebi ni mogoče enačiti z usklajenim ravnanjem, pa taka podobnost lahko pomeni resen indic o takem ravnanju, če pripelje do konkurenčnih pogojev, ki ne ustrezajo običajnim tržnim pogojem (sodba z dne 14. julija 1972, Farbenfabriken Bayer/Komisija, 51/69, EU:C:1972:72, točka 25).

135 Enako lahko obstoj stranskega sporazuma – glede na izraz, ki ga je Komisija uporabila v točki 1190 obrazložitve izpodbijanega sklepa – v povezavi s poravnavo patentnega spora pomeni resen indic o obstoju spodbude in torej omejevanja konkurence zaradi cilja.

136 V zvezi s tem je treba navesti, da je Komisija sporazum Biogaran štela za „stranski sporazum“, v skladu z izrazom, ki ga je uporabila v točki 1190 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Komisija je namreč v točkah 1349 in 1351 obrazložitve navedenega sklepa menila, da je družba Servier prek sporazuma Biogaran, ki je bil po mnenju te institucije vezan na sporazum o poravnavi, družbi Niche dala dodatno spodbudo, da bi jo prepričala v sklenitev poravnave, in da obstoj take spodbude izhaja iz nekaterih elementov, ki kažejo, da sporazum Biogaran ni bil sklenjen pod tržnimi pogoji lojalne konkurence.

137 Pojasniti je treba, da je stranski sporazum običajen poslovni sporazum, „vezan“ na sporazum o poravnavi spora, ki vključuje klavzule, ki so same po sebi omejujoče. Taka vezanost obstaja zlasti, kadar sta bila sporazuma sklenjena istega dne, kadar sta pravno povezana, ker je zavezujoča narava enega od sporazumov pogojena s sklenitvijo drugega sporazuma, ali tudi kadar lahko Komisija glede na okoliščine, v katerih sta bila sklenjena, dokaže, da nista ločljiva. Dodati je mogoče, da tesnejša kot je časovna povezanost sklenitve sporazumov, lažje bo Komisija dokazala to neločljivost. Okoliščina, da sta bila sporazum o poravnavi in stranski sporazum sklenjena istega dne ali da obstaja med njima pogodbena vez, kaže na dejstvo, da se umeščata v isti pogodbeni okvir. Če namreč ta sporazuma ne bi bila sklenjena istega dne (in med njima ne bi bilo pogodbene vezi), bi ena od strank v pogajanjih drugi stranki odobrila vse, kar ta želi, brez kakršne koli gotovosti, da bo na koncu dobila tisto, kar pričakuje v zameno. Ta časovna ali pravna povezava med sporazumoma je tudi indic o tem, da sta bila predmet skupnih pogajanj.

138 Stranski sporazum pa je običajen poslovni sporazum, ki bi lahko obstajal samostojno, ne da bi bila poravnava spora vprašljiva. In obratno, sklenitev sporazuma o poravnavi ne zahteva sočasne sklenitve poslovnega sporazuma. Tako vezanost teh dveh sporazumov ni nujna. Prav tako stranskega sporazuma ni mogoče utemeljiti s poravnavo spora, saj njegov namen ni doseči tako poravnavo, temveč uresničiti poslovno transakcijo.

139 Poleg tega stranski sporazum vključuje prenose vrednosti, ki je lahko finančna ali ne, med strankama. Med drugim lahko vključuje prenose vrednosti z imetnika patenta ali hčerinske družbe, s katero ta tvori isti gospodarski subjekt, na družbo proizvajalko generičnih zdravil. Tako obstaja tveganje, da je vezanost poslovnega sporazuma na sporazum o poravnavi, ki vsebuje klavzuli o netrženju in o neizpodbijanju, ki sta sami po sebi omejujoči za konkurenco, v resnici namenjena temu, da pod pretvezo poslovne transakcije, ki ima glede na okoliščine obliko zapletene pogodbene ureditve, spodbudi družbo proizvajalko generičnih zdravil k privolitvi v ti klavzuli z uporabo prenosa vrednosti, določenega v stranskem sporazumu.

140 Posledično to, da je poslovni sporazum, katerega predmet navadno ni poravnava spora in s katerim se z družbe proizvajalke originalnega zdravila ali hčerinske družbe, s katero prvonavedena družba tvori isti gospodarski subjekt, prenaša vrednost na družbo proizvajalko generičnih zdravil, vezan – v okoliščinah, navedenih zgoraj v točki 137 – na sporazum o poravnavi spora, ki vsebuje za konkurenco omejujoče klavzule, pomeni resen indic o obstoju obrnjenega plačila.

141 Vendar resni indic, omenjen v prejšnji točki, ne zadostuje, zato ga mora Komisija podkrepiti z drugimi skladnimi elementi, na podlagi katerih je mogoče sklepati o obstoju obrnjenega plačila. Táko plačilo v posebnem kontekstu stranskih sporazumov ustreza tistemu delu plačila, ki ga izvede družba proizvajalka originalnega zdravila, ki presega „normalno“ vrednost prenesenega premoženja (ali, glede na okoliščine, tistemu delu „normalne“ vrednosti prenesenega premoženja, ki presega plačilo, ki ga izvede družba proizvajalka generičnih zdravil).

142 V obravnavanem sporu je Komisija za ugotovitev, da je bil sporazum Biogaran uporabljen kot dodatna spodbuda družbi Niche, v točki 1351 obrazložitve izpodbijanega sklepa ob opiranju na več indicev navedla, da ta sporazum „ni bil sklenjen pod tržnimi pogoji lojalne konkurence“ in da „ni bil običajna poslovna praksa“.

143 V zvezi s tem je treba navesti, da pojem „običajni konkurenčni pogoji“, ki je podoben pojmu „tržni pogoji lojalne konkurence“, čeprav se ne uporablja na področju omejevalnih sporazumov, v konkurenčnem pravu ni neznan, saj se uporablja – sicer na posebnem področju državnih pomoči – za ugotavljanje, ali je država ravnala kot zasebni vlagatelj (sodba z dne 2. septembra 2010, Komisija/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, točka 68), to je, ali ugodnost, odobrena zadevnim podjetjem, pomeni normalno nadomestilo za tisto, kar je država dobila v zameno. Ta pojem je zato po analogiji lahko upoštevno referenčno merilo, ko gre za ugotavljanje, ali sta podjetji, ki sta sklenili

poslovno transakcijo, to storili zgolj na podlagi premislekov v zvezi z ekonomsko vrednostjo prenesenega premoženja, na primer v zvezi z obeti glede donosnosti, in torej pod običajnimi tržnimi pogoji.

144 Ob obstoju indicev ali dokazov, ki jih predloži Komisija in na podlagi katerih ta lahko meni, da stranski sporazum ni bil sklenjen pod običajnimi tržnimi pogoji, lahko stranki sporazumov predstavita svojo različico dogodkov, pri čemer svoje trditve podpreta z elementi, ki sta jih zmožni zagotoviti in na podlagi katerih je mogoče šteti, da je poslovni sporazum, čeprav je vezan na sporazum o poravnavi, utemeljen z drugimi razlogi, in ne z izključitvijo konkurenta z uporabo obrnjenega plačila. Stranki sporazumov lahko tako trdita, da je bil stranski sporazum sklenjen pod tržnimi pogoji, tako da predložita primerne elemente, ki se nanašajo na primer na panožne in poslovne običaje v sektorju ali na posebne okoliščine primera.

145 Ob upoštevanju vseh elementov, ki jih ima na voljo, in eventualno tega, da stranki sporazumov nista zagotovili pojasnil oziroma da ta niso verjetna, lahko Komisija ob koncu celostne presoje utemeljeno ugotovi, da stranski sporazum ni bil sklenjen pod običajnimi tržnimi pogoji, to je, da plačilo, ki ga je izvedla družba proizvajalka originalnega zdravila, presega vrednost prenesenega premoženja (ali da vrednost premoženja, prenesenega na družbo proizvajalko generičnih zdravil, presega plačilo, ki ga je ta izvedla). Komisija lahko v tem primeru sklepa, da obstaja obrnjeno plačilo.

146 Obrnjeno plačilo, če njegov namen ni nadomestiti stroške, ki so del poravnave, pa potem pomeni spodbujevalno ugodnost (glej točko 116 zgoraj). Tak je primer plačila, izhajajočega iz stranskega sporazuma, ki ni namenjen poravnavi spora, temveč uresničitvi poslovne transakcije (glej točko 138 zgoraj).

147 Vendar se lahko stranki sporazumov sklicujeta še na neznatnost zadevne ugodnosti, katere višina ne bi bila zadostna za to, da bi se obravnavala kot znatna spodbuda za privolitev v klavzule, ki so omejujoče za konkurenco, iz sporazuma o poravnavi.

148 Zdaj je treba načela, pojasnjena v prejšnjih točkah, uporabiti za posebne okoliščine obravnavanega spora.

149 V obravnavanem primeru ni sporno, da je družba Biogaran družbi Niche plačala 2,5 milijona GBP. To plačilo je bilo rezultat sporazuma Biogaran, v skladu s katerim se je družba Niche zavezala, da bo na družbo Biogaran prenesla dokumentacije izdelkov in eno DZP, ki so se nanašali na izdelke brez povezave s perindoprilom.

150 Čeprav sta sporazum Biogaran in sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche formalno gledano ločena pravna akta, ki sta urejena z različnimi zakoni in za katera niso pristojna ista sodišča, več elementov dokazuje obstoj povezave med tema sporazumoma.

151 Komisija je v točki 1351 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno poudarila, da je kronologija sporazumov eden od elementov, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti obstoj take povezave med njima. Sporazuma sta bila namreč sklenjena istega dne. Poleg tega sta bila datuma plačil, določena s sporazumoma, ista, in sicer najpozneje 14. februarja 2005 in 5. oktobra 2005, le plačila, povezana z dobavo zdravil na podlagi sporazuma Biogaran, so bila poznejša.

152 Komisija je tudi pravilno navedla, da so pogajanja za sporazum Biogaran potekala hkrati s pogajanji za sporazum o poravnavi, pri čemer se je oprla zlasti na izjavo družbe Niche z dne 15. junija 2011. Čeprav je družba Niche to izjavo pozneje, ob koncu upravnega postopka, omilila, tako da je predložila več dokumentov, v katerih so bili omenjeni pogovori v zvezi z licenco, ki so potekali skoraj dve leti pred začetkom pogovorov glede poravnave, to stališče družbe Niche iz časa, ko je bila seznanjena z očitki zoper njo, nima enake dokazne vrednosti kot njene predhodne izjave.

153 Dalje, Komisija priznava, da sta družbi Biogaran in Niche res imeli stike v povezavi z izdelkom A, še preden se je začel spor med družbama Servier in Niche, vendar nobeden od elementov iz spisa ne podpira trditve tožeče stranke, da je ta spor povzročil ohromitev pogajanj med družbama Niche in Biogaran. V zvezi s tem elektronsko sporočilo z dne 4. februarja 2005 kaže, da so pogajanja za sklenitev sporazuma Biogaran na ta dan že zelo napredovala, medtem ko je spor med družbama Niche in Servier še vedno potekal in je bil poravnan šele 8. februarja 2005. Sočasnost pogajanj je močan indic o obstoju povezave med sporazumoma.

154 Poleg tega, čeprav sporazuma nimata istih podpisnikov ter sta bila podpisana, kar zadeva sporazum Biogaran, v Parizu, in kar zadeva sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche, v Londonu, sta deloma vključevala iste pogajalce. Po eni strani je M., eden od direktorjev družbe Niche, sodeloval na pogajanjih za oba sporazuma. Po drugi strani je iz elektronskega sporočila z dne 4. februarja 2005, ki ga je odvetnik družbe Biogaran poslal direktorju družbe Niche, razvidno, da je bila oseba, ki se je pogajala o sporazumu z družbo Niche za račun družbe Biogaran, tudi podpisnica opozorila, ki ga je družba Servier poslala družbi Matrix 7. februarja 2005, to je en dan pred sklenitvijo poravnave. Kot navaja Komisija, je verjetno, da je bila ta oseba seznanjena s poravnavo z družbo Niche, glede na povezave, ki obstajajo med sporazumom o poravnavi med družbama Servier in Niche ter sporazumom Matrix. Isto elektronsko sporočilo je bilo v vednost poslano direktorici pravne službe skupine Servier, čeprav se je nanašalo na pogodbo, ki je zadevala družbo Biogaran.

155 Nazadnje, Komisija pravilno trdi, da dejstvo, da so bila plačila družbe Biogaran, povezana z dobavo zdravil – in ne s prenosom dokumentacij izdelkov, ki je bil razlog za obstoj sporazuma Biogaran – poznejša, potrjuje obstoj povezave med sporazumoma. Prenos dokumentacij je namreč tisti, ki je bistvo sporazuma o licenci, ne pa to, da je družba Niche dobavila izdelke. Tako sočasnost plačil zneska 2,5 milijona GBP v zameno za dokumentacije izdelkov in zneska 11,8 milijona GBP, določenega s poravnavo, potrjuje obstoj povezave med sporazumoma.

156 Iz zgornjih preudarkov (točke od 150 do 155 zgoraj) izhaja, da je sporazum Biogaran stranski sporazum, vezan na sporazum o poravnavi. Okoliščina, da je ta stranski sporazum, s katerim se prenaša vrednost na družbo Niche, vezan na sporazum o poravnavi spora med družbama Servier in Niche, čeprav navedeni stranski sporazum nastopa kot običajen poslovni sporazum, katerega predmet ni poravnava spora, pomeni resen indic o tem, da zadevni prenos vrednosti ni bil opravljen le v zameno za premoženje, preneseno v okviru stranskega sporazuma, temveč je vključeval tudi obrnjeno plačilo (v smislu tega izraza na področju stranskih sporazumov).

157 Poleg tega je Komisija upoštevala več skladnih indicev, ki podpirajo ugotovitev obstoja obrnjenega plačila.

158 Najprej, Komisija je za to, da je zatrdila, da predmetov, ki jih je družba Biogaran dobila v zameno, ni mogoče ovrednotiti na 2,5 milijona GBP, pravilno opozorila, da je ta znesek veliko višji od zneska, ki ga je družba Biogaran plačala drugi družbi proizvajalki generičnih izdelkov, družbi A., za pridobitev več dokumentacij, ki so se nanašale na izdelek A v obliki tablet v različnih odmerkih. Družba Biogaran je namreč družbi A. v okviru dveh sporazumov, ki sta se nanašala na izdelek A, plačala skupno 330.000 EUR, to je bistveno nižji znesek od zneska 2,5 milijona GBP, tudi če je ta vključeval tudi izdelek B in izdelek C.

159 Dalje, Komisija je prav tako pravilno pojasnila, da to, da v sporazumu Biogaran v nasprotju s sporazumom z družbo A. ni klavzule, ki bi družbi Biogaran omogočala, da v primeru nepridobitve DZP zahteva vračilo zneskov, plačanih družbi Niche, pomeni indic o tem, da sporazum ni imel namena spodbuditi družbo Biogaran k vložitvi vlog za ta DZP in nima narave običajnega poslovnega sporazuma.

160 Nazadnje, Komisija je lahko utemeljeno poudarila, da je družba Niche med upravnim postopkom večkrat navedla, da ji je družba Servier ponudila sporazum Biogaran, da bi dala družbi Niche celotno nadomestilo, dogovorjeno v zameno za sklenitev celovitega sporazuma o poravnavi z družbo Servier. Prav tako je iz enega od osnutkov sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche, ki je priložen odgovoru na tožbo in vsebuje seznam plačil, ki jih je bilo treba izvesti, razvidno, da je bilo plačilo 2,5 milijona GBP družbi Niche določeno v povezavi z ramiprilom, enim od izdelkov, ki so bili predmet sporazuma Biogaran. Kot pravilno navaja Komisija, je poleg tega iz že omenjenega (glej med drugim točko 154 zgoraj) elektronskega sporočila z dne 4. februarja 2005 razvidno, da sta bili stranki sporazuma Biogaran za plačilo 2,5 milijona GBP dogovorjeni, še preden sta se pogodili in določili, kaj bo družba Biogaran dobila v zameno za ta znesek. Poleg tega je družba Niche med upravnim postopkom poudarila, preden je to izjavo spremenila, da sporazum Biogaran ni bil običajna poslovna praksa in da je bil obseg plačila element poravnave (točka 562 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

161 Tožeča stranka pa ni predložila nobenega natančnega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da je bilo pridobitev dokumentacij izdelkov družbe Niche za znesek 2,5 milijona GBP razumno mogoče šteti za donosno naložbo (glej, za nadaljevanje analogije s pojmom „zasebni vlagatelj v tržnem gospodarstvu“, ki je bila začeta zgoraj v točki 143, točko 84 sodbe z dne 12. decembra 2000, Alitalia/Komisija, T-296/97, EU:T:2000:289, v kateri je navedeno, da ravnanje zasebnega vlagatelja v tržnem gospodarstvu usmerjajo obeti glede donosnosti) ali vsaj naložbo, ki lahko pridobitelju teh dokumentacij izdelkov prinese dohodke, s katerimi bo mogoče nadomestiti visok strošek njihove pridobitve.

162 Poleg tega z nobenim elementom iz spisa ni mogoče pojasniti, kako bi lahko dokumentacije družbe Niche njihovemu pridobitelju prinesle dobiček, s katerim bi bilo mogoče nadomestiti tak strošek pridobitve. V zvezi s tem je treba poudariti, da je skupni promet, ki ga je družba Biogaran ustvarila po sporazumu, znašal le od 100.000 do 200.000 EUR.

163 Poleg tega je mogoče navesti, da iz nobene listine iz spisa ni razvidno, da je tožeča stranka pred sklenitvijo sporazuma Biogaran od družbe Niche zahtevala, naj ji pošlje vse potrebne podatke za to, da bi se prepričala, da cena, zahtevana za zadevne dokumentacije izdelkov, z vidika njihove predvidljive donosnosti ni previsoka.

164 Iz zgoraj navedenega glede na vse elemente, ki so bili predmet razprave pred Splošnim sodiščem, izhaja, da je Komisija pravno zadostno dokazala obstoj obrnjenega plačila, ki ni bilo del poravnave zadevnega spora (glej točko 146 zgoraj). Zato je utemeljeno ugotovila, da je bilo plačilo 2,5 milijona GBP družbi Niche v okviru sporazuma Biogaran dodatna spodbujevalna ugodnost, ne pa transakcija, izvedena pod običajnimi tržnimi pogoji.

165 Nazadnje je treba opozoriti, da ob upoštevanju preudarkov, navedenih v prejšnjih točkah, ni dokazana neznatnost zadevne ugodnosti, katere višina potem ne bi bila zadostna za to, da bi se obravnavala kot znatna spodbuda za privolitev v klavzule, ki so bile omejujoče za konkurenco in jih je določal sporazum o poravnavi (glej točko 147 zgoraj).

166 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z drugimi trditvami tožeče stranke.

167 Prvič, družba Biogaran je v odgovoru na dopis o dejstvih trdila, da je bilo „nevračilo zneskov, [ki jih je] plača[la] […], v primeru nepridobitve DZP namerno določeno od družbe Niche zaradi tega, da bi [družba Biogaran naredila] vse potrebno za pridobitev takih DZP in ustvarila promet, ki bi bil donosen za družbo Niche“.

168 Vendar te trditve, ki jo družba Biogaran ponavlja v tožbi, ni mogoče sprejeti. Struktura tega sporazuma namreč ni ustvarjala jamstva, da bo družba Biogaran vložila vloge za DZP in se oskrbovala pri družbi Niche, ker je bilo treba plačilo družbi Niche izvesti, preden se je vedelo, ali bo družba Biogaran pridobila ta DZP. Komisija pravilno poudarja, da pogodbene obveznosti družbe Biogaran niso

vključevale obveznosti vložitve vlog za DZP na podlagi prenesenih dokumentacij (člena 2.2 in 3 sporazuma Biogaran). Poleg tega je, čeprav družba Biogaran ni pridobila DZP v 18 mesecih od datuma začetka veljavnosti sporazuma, ta samodejno prenehal in nobena stranka ni imela pravice do odškodnine. Družbe Biogaran prav tako ni zavezovala nobena izključnost, ker je lahko vložila vloge za DZP tudi na podlagi drugih dokumentacij, razen tistih, ki jih je nanjo prenesla družba Niche.

169 Čeprav je družba Biogaran v odgovoru na dopis o dejstvih omenila druge sporazume, ki jih je podpisala in niso vsebovali klavzule o vračilu, so ti sporazumi vsebovali plačila v več obrokih in ta plačila so bila znatno nižja od enkratnega plačila 2,5 milijona GBP, ki je predmet obravnavane zadeve.

170 Drugič, tožeča stranka trdi, da je bil sporazum Biogaran namenjen temu, da si zagotovi še drugi vir oskrbe za izdelek A.

171 Te trditve ni mogoče sprejeti.

172 Tožeča stranka je namreč že decembra 2004, to je pred zadevnim sporazumom, podpisala sporazum o oskrbi za izdelek A z družbo A. Poleg tega je družba Biogaran po reviziji, izvedeni marca 2005 glede dokumentacije družbe Niche, ki se je nanašala na izdelek A 10 mg v obliki tablet, katerega oblika in odmerek nista bila zajeta s sporazumom z družbo A., ugotovila, da je ta dokumentacija zelo šibka v analitičnem delu. Tako Komisija pravilno navaja, da je glede na te elemente presenetljivo, da je družba Biogaran privolila v plačilo znatno višjega zneska za to dokumentacijo kot za dokumentacijo družbe A. Čeprav družba Biogaran pojasnjuje, da je od leta 2007 z izdelkom A ustvarila promet več kot 79 milijonov EUR, je iz točke 569 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki je družba Biogaran ne izpodbija, razvidno, da skupni promet, ki ga je ustvarila s sporazumom Biogaran, ni presegel 200.000 EUR.

173 Tretjič, v zvezi z dokumentacijo izdelka B družba Biogaran ne prereka, da sta leta 2001 z družbo Bioglan (postala družba Niche) sklenili poslovni sporazum v zvezi z molekulo izdelka B 5 in 10 mg, ki je v nasprotju s sporazumom Biogaran v primeru nepridobitve DZP določal vračljivo plačilo. Ugotoviti je treba, da okoliščina, da sporazum Biogaran ni določal takega jamstva vračila, kot je bilo določeno v starejšem sporazumu, sklenjenem med družbama Bioglan in Biogaran, potrjuje, da prenos dokumentacije izdelka B ne ustreza transakciji, izvedeni pod običajnimi tržnimi pogoji.

174 Četrtič, glede dokumentacije izdelka C družba Biogaran priznava, da ta dokumentacija izdelka družbe Niche ni bila uporabljena in da je nadaljevala svoje poslovno razmerje z družbo Disphar. Prav tako je bila ta dokumentacija prenesena šele januarja 2007, ko je sporazum Biogaran zaradi nepridobitve DZP že prenehal in po tem, ko je družba Niche že prejela celotno plačilo, ki ni bilo vračljivo. Komisija pravilno trdi, da ni verjetno, da je družba Biogaran plačala tako visok znesek, medtem ko je že več let imela pogodbo o oskrbi z družbo Disphar, in da zgolj okoliščina, da podaljšanje sporazuma z družbo Disphar ni bilo gotovo, ni upravičevala take transakcije.

175 Poleg tega je treba tudi ob predpostavki, da je družba Biogaran s pridobitvijo dokumentacij izdelkov družbe Niche sledila tudi legitimnim ciljem, spomniti, da le okoliščina, da sporazum sledi tudi legitimnim ciljem, ne more zadoščati za to, da ne bi bil opredeljen kot omejevanje konkurence zaradi cilja (glej v tem smislu sodbe z dne 8. novembra 1983, IAZ International Belgium in drugi/Komisija, od 96/82 do 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 in 110/82, EU:C:1983:310, točka 25; z dne 6. aprila 2006, General Motors/Komisija, C-551/03 P, EU:C:2006:229, točka 64, in z dne 20. novembra 2008, Beef Industry Development Society in Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, točka 21).

176 Nazadnje, tožeča stranka trdi, da Komisija ni dokazala obstoja protikonkurenčnih namenov družbe Biogaran.

177 V zvezi s tem iz točke 577 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki je družba Biogaran ne izpodbija resno, izhaja, da sta se družbi Niche in Matrix pogodili in enakomerno razdelili plačili, določeni v sporazumih o poravnavi, ki ju je družba Servier sklenila z družbama Niche in Matrix, čeprav je družba Matrix

hotela dobiti več od družbe Niche. Komisija pravilno navaja, da je sporazum Biogaran pod pretvezo na videz običajne transakcije omogočil zvišanje prispevka, ki ga je skupina Servier plačala družbi Niche, hkrati pa je družbo Matrix zadržal zunaj trga. Družba Niche je poleg tega potrdila, da je bil znesek 2,5 milijona GBP del „total overall compensation“ v višini 15,7 milijona GBP, o katerem sta se pogodili družbi Niche in Servier (točka 560 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Čeprav Komisija ne podaja dodatnih dokazov o razlogih, iz katerih je družba Servier za to, da bi spodbudila družbo Niche, uporabila družbo Biogaran, elementi, ki jih je zbrala, tvorijo prepričljiv krog indicev o obstoju neločljive povezave med plačilom 2,5 milijona GBP in glavnim plačilom, ki ga je družba Servier namenila družbi Niche v okviru poravnave.

178 Vsekakor je treba opozoriti, da namen strank ni nujni dejavnik za opredelitev omejujoče narave vrste usklajevanja med podjetji (sodba z dne 19. marca 2015, Dole Food in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, točka 118).

179 Iz navedenega izhaja, da je Komisija upravičeno lahko ugotovila, da plačilo zneska 2,5 milijona GBP družbi Niche v okviru sporazuma Biogaran pomeni dodatno spodbujevalno ugodnost.

180 Dodati je treba, da je dodatna spodbuda dovolj odločilna, ker se je zaradi nje družba Niche odločila, da ne vstopi na trg perindoprila. Komisija je namreč v točki 577 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla – ne da bi bilo to resno izpodbijano – da sta bila zneska, ki sta bila predmet poravnav, ki ju je družba Servier sklenila z družbama Niche in Matrix, prvotno enakomerno razdeljena, vendar je plačilo družbi Niche od družbe Biogaran na koncu omogočilo zvišanje prispevka skupine Servier družbi Niche, ne da bi se družba Matrix tega zavedala. Poleg tega je družba Niche potrdila, da je bilo dodatno plačilo del „total overall compensation“, o katerem se je pogodila z družbo Servier. Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da družba Niche brez sporazuma Biogaran verjetno ne bi sklenila sporazuma o poravnavi. Torej je skupno delovanje družbe Servier in njene hčerinske družbe omogočilo, da je prišlo do omejevanja konkurence.

181 Tako že samo ta ugotovitev omogoča, da se ugotovi obstoj omejevanja konkurence zaradi cilja, pri katerem je družba Biogaran neposredno sodelovala. Okoliščina, da družba Biogaran v času dejanskega stanja ni bila konkurent družbe Niche, tudi če bi bila dokazana, na to ugotovitev nima vpliva. Kot je presodilo Sodišče, lahko družba sodeluje v kartelu, ne da bi nujno delovala na trgu, na katerem je omejena konkurenca (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 34).

182 Glede na zgoraj navedene elemente se ni mogoče sklicevati na argument tožeče stranke, ki se nanaša na to, da sporazum Biogaran ne vsebuje nobene protikonkurenčne klavzule. Ta ugotovitev namreč nima takega učinka, da bi sporazumu odvzela njegovo pravo omejujočo naravo, ker je razlog za obstoj tega sporazuma ta, da se uporabi kot dopolnilo poravnave, ki vsebuje take klavzule.

183 Nazadnje, z okoliščino, da Komisija plačila 2,5 milijona GBP ni upoštevala pri izračunu zneska globe, naložene družbi Niche, ni mogoče dokazati, da sporazum Biogaran ni pomenil dodatnega prenosa vrednosti, katerega namen je bil družbo Niche spodbuditi k sklenitvi poravnave. Komisija je namreč v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča pojasnila, da upoštevanje tega zneska ni bilo potrebno za zagotovitev odvračilnega učinka globe, naložene družbi Niche, ob upoštevanju zlasti skromne velikosti in položaja te družbe. Tudi ob predpostavki, da je neupoštevanje tega zneska pri izračunu zneska globe družbe Niche zgolj posledica tega, da ga je Komisija pozabila upoštevati, ta opustitev nikakor ne vpliva na ugotovitev, ki je bila utemeljeno podana v izpodbijanem sklepu, in sicer, da je sporazum Biogaran okrepil omejevanje konkurence, ki je izhajalo iz sporazuma o poravnavi.

184 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

B. Tožbeni razlog v zvezi z napačno uporabo prava, ker v izpodbijanem sklepu ni dokazana udeležba družbe Biogaran pri kakršni koli kršitvi pravil o konkurenci

1. Trditve strank

a) Sporazum Biogaran kot kršitev

185 Tožeča stranka trdi, da sporazum Biogaran – celo po priznanju Komisije – ne vključuje nobene kršitve. Določbe tega sporazuma naj namreč ne bi bile predmet nobenega očitka v izpodbijanem sklepu, v katerem naj bi mu bilo sicer namenjenih samo šest strani. Družba Biogaran naj bi bila torej sankcionirana zaradi sporazuma, ki ne vključuje nobenega omejevanja konkurence, tako da naj zgolj tega, da je družba Biogaran podpisala ta sporazum, ne bi bilo mogoče sankcionirati na podlagi člena 101 PDEU. Odgovornost družbe Biogaran naj bi bila strogo omejena na domnevno nezakonitost poravnave, katere podpisnica ni bila ta družba, čeprav naj bi se v točki 1351 obrazložitve izpodbijanega sklepa priznavalo, da „sta sporazum o poravnavi in sporazum Biogaran ločena pravna akta“.

186 Tožeča stranka ob opiranju na sklepne predloge generalnega pravobranilca N. Wahla v zadevi AC-Treuhand/Komisija (C-194/14 P, EU:C:2015:350) zatrjuje, da je za to, da je podjetje udeleženo v kartelu, katerega cilj ali posledica je omejevanje konkurence, potrebno, da lahko to podjetje predstavlja konkurenčni pritisk za druge udeležence kartela, kar v obravnavanem primeru ne drži, ker družba Biogaran v času dejanskega stanja ni bila konkurent družbe Niche.

187 Komisija meni, da sporazuma Biogaran ni mogoče obravnavati neodvisno od poravnave, od katere ni ločljiv. Ta institucija naj bi že v točkah 1351 in 3011 obrazložitve izpodbijanega sklepa pokazala, da je bil ta sporazum uporabljen kot podpora za prenos dodatnega zneska 2,5 milijona GBP na družbo Niche v zameno za zaveze, ki jih je ta sprejela v poravnavi med družbama Servier in Niche.

188 To plačilo, vsebovano v sporazumu Biogaran, naj bi pomenilo neposredno udeležbo družbe Biogaran v kartelu, tudi če določbe tega sporazuma niso sporne. Komisija dodaja, da ta znesek pomeni dodatno spodbudo, ki je bila družbi Niche ponujena z namenom to družbo prepričati, naj privoli v poravnavo. Okoliščina, da je bil ta znesek plačan v okviru sporazuma o licenci, naj temu plačilu ne bi odvzemala narave dopolnila plačila 11,8 milijona GBP, izvedenega v okviru poravnave. Prav tako naj okoliščina, da se sporazum Biogaran nanaša na druge molekule, in ne tiste, ki so bile predmet poravnave, in da je lahko imel določeno operativno koristnost, kar naj nikoli ne bi bilo dokazano, plačilu ne bi odvzemala narave neposredne spodbude.

b) Pripis odgovornosti za dejanja matične družbe hčerinski družbi

189 Tožeča stranka trdi, da se ji z izpodbijanim sklepom pripisuje odgovornost za domnevno kršitev, povezano s tem, da je njena matična družba sklenila sporazum, v katerem tožeča stranka ni stranka in katerega vsebine ni poznala. Tak pristop naj bi bil v nasprotju z načelom osebne odgovornosti, ki naj bi ga bilo treba v skladu s sodno prakso razlagati ozko. Glede na to, da ima lastno pravno osebnost, tožeča stranka namreč navaja, da je ni bilo mogoče šteti za odgovorno za kršitev, ki jo je domnevno storila družba Servier, razen če se dokaže, da je bila soustvarjalka zatrjevanega kartela ali je imela od njega korist.

190 Tožeča stranka poudarja, da je v svojih odgovorih na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah navedla, da je na trgu delovala samostojno, prek poslovodij, prostorov, blagovnih znamk, dejavnosti in sredstev, ločenih od tistih, ki jih ima družba Servier, ki deluje kot proizvajalka originalnih zdravil, medtem ko je sama, nasprotno, proizvajalka generičnih zdravil. Kot poudarja, ker ni ne matična

družba ne delničarka družb Niche ali Servier, ni imela torej nobene pravice ali možnosti izvajati nadzor nad poslovno politiko ali strategijo strank sporazuma o poravnavi, ki je domnevno v nasprotju s členom 101 PDEU.

191 Tožeča stranka v zvezi s tem Komisiji očita, da je v nasprotju z načelom zakonitosti vzpostavila domnevo odgovornosti hčerinske družbe za dejanja matične družbe, s čimer je kršila načelo individualizacije kazni, zagotovljeno s členom 6(2) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950, in s členom 48 Listine o temeljnih pravicah.

192 Komisija odgovarja, da v izpodbijanem sklepu ni hotela hčerinski družbi pripisati odgovornosti za dejanja matične družbe. Trdi, da se družbi Biogaran pripisuje odgovornost za njeno neposredno udeležbo pri kršitvi, ki jo je storila družba Servier. Skupno delovanje družbe Servier (podpis poravnave) in njene hčerinske družbe (podpis sporazuma o licenci) naj bi omogočilo, da je bil vstop generičnih izdelkov družbe Niche na trg zaustavljen v korist skupine Servier kot celote.

193 Komisija poudarja, da ni trdila, da je družba Biogaran odgovorna, ker ni izvajala nadzora ali spremljanja. Odgovornost družbe Biogaran je ugotovila zaradi njene neposredne udeležbe pri kršitvi, prav tako pa je upoštevala njeno pripadnost skupini Servier, da je ugotovila solidarno odgovornost njene matične družbe.

194 Komisija trdi, da je ravnanje hčerinske družbe mogoče pripisati matični družbi zlasti takrat, ko ta hčerinska družba, čeprav ima ločeno pravno osebnost, ne odloča samostojno o svojem ravnanju na trgu, ampak v bistvenem uporablja navodila, ki ji jih da matična družba. Dodaja, da če je matična družba stoodstotna lastnica kapitala svoje hčerinske družbe, ki je storila kršitev konkurenčnega prava, obstaja ovrgljiva domneva, da ta matična družba dejansko odločilno vpliva na ravnanje svoje hčerinske družbe. Po mnenju Komisije je treba v takih okoliščinah matično in hčerinsko družbo šteti za solidarno odgovorni za plačilo globe za to kršitev.

195 Komisija dodaja, da sta sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche ter sporazum Biogaran sicer ločena akta, vendar nista ločljiva, ker imata oba namen družbi Niche istega dne zagotoviti znatno plačilo v zameno za zaveze, da ne bo vstopila na trg perindoprila (točki 1351 in 3011 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Oba subjekta sta sledila istemu cilju, njuno ravnanje je bilo povezano in obnašala sta se kot en gospodarski subjekt, ne le na trgu, temveč tudi za potrebe kršitve.

196 Komisija meni, da je bilo z okoliščinami sporazuma Biogaran mogoče dokazati, da ni možnosti, da družba Biogaran ni vedela, da se plačilo umešča v okvir poravnave, katere cilj je bil izključitev družbe Niche s trga perindoprila. Sporazum Biogaran naj bi bil sestavni del skupnega načrta enotnega gospodarskega subjekta in dejstvo, da v tem sporazumu nista ponovljeni klavzuli o netrženju in o neizpodbijanju iz poravnave, naj ne bi pripeljalo do tega, da bi mu bila odvzeta njegova resnična narava, to je narava dodatne spodbude, namenjene izključitvi družbe Niche s trga perindoprila.

c) Seznanjenost družbe Biogaran s kršitvenimi ravnanji družbe Servier

197 Tožeča stranka poudarja, da v času dejanskega stanja ni bila seznanjena z vsebino poravnave in zato ni mogla predvideti protikonkurenčnosti te transakcije.

198 Ob opiranju na sodno prakso tožeča stranka meni, da je „za to, da bi bilo podjetje odgovorno za enotno in trajajočo kršitev, […] potrebno, da je vedelo (dokazano ali domnevano) za kršitve drugih udeležencev“. Komisija naj bi zmotno opustila dokazni standard, upoštevan v sodni praksi, ker je v izpodbijanem sklepu zatrdila, da „ni treba dokazati seznanjenosti družbe Biogaran s protikonkurenčnostjo sporazuma o poravnavi“.

199 Poleg tega tožeča stranka meni, da v skladu s sodno prakso obstoj objektivne povezave med kršitvijo in sporazumom ne zadostuje, da bi lahko Komisija kršitev pripisala družbi Biogaran. Komisija naj bi morala dokazati, da se je podjetje zavedalo obstoja kršitve ali da je njen obstoj lahko razumno predvidelo. Komisija naj bi izkrivila dejstva in naj ne bi upoštevala zgoraj omenjene sodne prakse s tem, da je presodila, da je „družba Biogaran lahko razumela, da je sporazum Biogaran vezan na sporazum o poravnavi“.

200 Kot dodaja tožeča stranka, tudi ob predpostavki, da Komisija lahko dokaže, da sta bila sporazuma povezana in da ni možnosti, da družba Biogaran ni vedela za to povezavo, to ne pomeni, da je bila tožeča stranka seznanjena z vsebino poravnave ali da jo je lahko razumno predvidela. V zvezi s tem naj v izpodbijanem sklepu ne bi bilo dokazano, da je bila družba Biogaran seznanjena z domnevno protikonkurenčnim ciljem poravnave in njenimi glavnimi značilnostmi, pri čemer o tej seznanjenosti ni mogoče domnevati.

201 Tožeča stranka poudarja, da ni mogla vedeti za domnevno nezakonitost poravnave, ker v času dejanskega stanja (leta 2005) ni bilo predhodnih primerov, v skladu s katerimi bi bil tak sporazum o poravnavi nezakonit. Tožeča stranka ob opiranju na mnenje sira F. Jacobsa trdi, da si v času dejanskega stanja nihče ni mogel predstavljati okvira analize, ki ga je Komisija predstavila v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah.

202 Tožeča stranka nazadnje uveljavlja nedopustnost nekaterih argumentov, ki naj bi jih Komisija v fazi odgovora na tožbo navedla v podporo trditvi, da ni mogoče, da družba Biogaran ni vedela za „dejanska ravnanja“ družbe Servier.

203 Komisija trdi, da je družba Biogaran lahko razumno predvidela dejanska ravnanja, ki so jih načrtovali drugi udeleženci v tajno dogovorjeni praksi, in da je bila pripravljena sprejeti tveganje teh ravnanj. Komisija namreč meni, da zavedanja ali seznanjenosti udeleženca v kartelu, da sodeluje pri kršitvi člena 101 PDEU, ni mogoče razlagati enako, kadar je njegov partner pri transakciji, namenjeni izrinjenju, njegova matična družba. V takem primeru naj namreč hčerinska družba ne bi mogla delovati v drugačnem okviru od tistega, ki ga določi njena matična družba, in sicer, v obravnavanem primeru, v okviru vzpostavitve obsežne strategije proti proizvajalcem generičnih zdravil. V tem okviru naj bi zato družba Biogaran lahko razumno predvidela, da plačilo proizvajalcu generičnih izdelkov, ki je v fazi vstopanja na trg, ne more imeti drugega cilja razen izrinjenja tega proizvajalca s trga. Zadevno plačilo naj torej ne bi imelo nobene druge verjetne razlage razen namena, da se družbi Niche ponudi dodatna spodbuda za sklenitev sporazuma o poravnavi.

204 Komisija tudi zatrjuje, da je zavedanje, da je transakcija pomenila kršitev, še toliko bolj gotovo, ker so pravniki družbe Servier sodelovali pri pripravi sporazuma Biogaran ali jim je bil ta sporazum poslan. Poleg tega naj bi obtožbe o očrnitvi, ki jih je zoper družbo Biogaran leta 2008 podala družba Sandoz AG, kazale na vključenost družbe Biogaran v protikonkurenčno strategijo družbe Servier. Trditev Komisije, da se je družba Biogaran zavedala dejanskih ravnanj družbe Servier, naj bi potrjevalo tudi dejstvo, da je imela družba Biogaran leta 2006 vlogo posrednika pri doseganju domnevno protikonkurenčne poravnave med družbama Servier in Lupin.

205 Nazadnje, Komisija se sklicuje na pogajanja med družbama Niche in Matrix v zvezi z zneskoma, ki jima ju je družba Servier plačala v zameno za poravnavo, in trdi, da ni mogoče, da družba Biogaran ni vedela za cilj, ki se je sočasno uresničeval s poravnavo in sporazumom Biogaran. Družba Niche naj bi namreč potrdila, da je bilo plačilo del „total overall compensation“ v višini 15,7 milijona GBP, o katerem sta se pogodili družbi Niche in Servier.

2. Presoja Splošnega sodišča

206 Spomniti je treba, katere odločilne razloge je Komisija upoštevala v izpodbijanem sklepu, da je ugotovila, prvič, da je bil sporazum Biogaran dodatna spodbuda družbi Niche za sklenitev sporazuma o poravnavi, ki ga je mogoče opredeliti kot omejevanje konkurence zaradi cilja (točki 1369 in 3011 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in drugič, da je lahko družba Biogaran z družbo Servier skupno in solidarno odgovorna za celotno obdobje te kršitve (točke 3006, 3012 in 3145 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

207 Komisija je presodila, da znesek, ki ga je družba Biogaran plačala družbi Niche v zameno za nakup dokumentacij izdelkov, pomeni dodatno spodbudo, ki je bila ponujena družbi Niche in je prispevala k izključitvi te družbe s trga perindoprila. Po mnenju Komisije je zavezo družbe Niche, da ne bo vstopila na trg perindoprila, omogočila spodbuda, ki je na eni strani imela obliko plačila družbe Servier v okviru poravnave z družbo Niche in na drugi dopolnilnega plačila, ki ga je izvedla neposredno družba Biogaran, hčerinska družba družbe Servier, v okviru sporazuma Biogaran.

208 Tožeča stranka izpodbija te presoje. Zatrjuje, da Komisija s tem, da ji je pripisala odgovornost za sporazum, ki ga je sklenila njena matična družba, ni upoštevala načela osebne odgovornosti. Trdi, da sporazum Biogaran ne pomeni kršitve člena 101 PDEU in da ni bila seznanjena niti z ravnanji svoje matične družbe niti s tem, da gre pri poravnavi, sklenjeni med njeno matično družbo in družbo Niche, za kršitev.

209 Uvodoma je treba poudariti, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, Komisija v izpodbijanem sklepu družbi Biogaran ni pripisala dejanj, očitanih njeni matični družbi. Komisija je v točki 1349 obrazložitve izpodbijanega sklepa presodila, da je družba Servier prek sporazuma Biogaran družbi Niche dala dodatno spodbudo. V točki 3011 obrazložitve tega sklepa je Komisija pojasnila, da čeprav ni treba dokazati seznanjenosti družbe Biogaran s protikonkurenčnostjo sporazuma o poravnavi, več elementov kaže, da je družba Biogaran lahko razumela, da je sporazum Biogaran vezan na poravnavo, in da je družba Biogaran s tem sporazumom neposredno sodelovala pri kršitvi. Kot je Komisija navedla v odgovoru na tožbo, ni imela niti najmanjšega namena družbi Biogaran pripisati dejanj, očitanih njeni matični družbi.

210 Komisija je namreč v točki 3007 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je bila družba Servier ob podpisu sporazuma stoodstotna lastnica svoje hčerinske družbe in je zato s to hčerinsko družbo tvorila eno podjetje. Poleg tega je Komisija ugotovila solidarno odgovornost družbe Biogaran, ker sta bila sporazum Biogaran in sporazum o poravnavi „sklenjena med istima podjetjema“, in sicer med skupino Servier na eni strani ter družbama Niche in Unichem na drugi (točka 1351 obrazložitve in opomba 1898 izpodbijanega sklepa).

211 V zvezi s tem Splošno sodišče ugotavlja, da sodišče Unije doslej še ni odločalo o vprašanju, pod katerimi pogoji lahko Komisija ugotovi solidarno odgovornost hčerinske družbe, če je ta hčerinska družba, kot v tem primeru, neposredno sodelovala pri kršitvenem ravnanju svoje matične družbe.

212 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da pojem podjetja zajema vse subjekte, ki opravljajo gospodarsko dejavnost, ne glede na njihovo pravno obliko in njihov način financiranja. V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, prvič, da je treba pojem podjetja v tem kontekstu razumeti tako, da označuje gospodarsko enoto, tudi če s pravnega vidika to gospodarsko enoto sestavlja več fizičnih ali pravnih oseb, in drugič, da kadar tak gospodarski subjekt krši pravila o konkurenci, mora v skladu z načelom osebne odgovornosti za to kršitev odgovarjati (glej sodbo z dne 20. januarja 2011, General Química in drugi/Komisija, C-90/09 P, EU:C:2011:21, točke od 34 do 36 in navedena sodna praksa).

213 V posebnem primeru, v katerem je matična družba stoodstotna lastnica kapitala svoje hčerinske družbe, ki je storila kršitev konkurenčnega prava, obstaja ovrgljiva domneva, da ta matična družba dejansko odločilno vpliva na ravnanje svoje hčerinske družbe (sodba z dne 10. septembra 2009, Akzo

Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točka 60). Tako za domnevo, da matična družba odločilno vpliva na poslovno politiko hčerinske družbe, zadostuje, da Komisija dokaže, da je celoten kapital te hčerinske družbe v lasti matične družbe (sodba z dne 29. marca 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Komisija in Komisija/ArcelorMittal Luxembourg in drugi, C-201/09 P in C-216/09 P, EU:C:2011:190, točka 98).

214 To velja za obravnavani primer. Družba Biogaran je bila ob sklenitvi sporazuma Biogaran hčerinska družba v stoodstotni lasti družbe Servier in domneva, ki izhaja iz te ugotovitve, ni bila ovržena (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2009, Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točke 60 do 65). Poudariti je namreč treba, da družba Biogaran ni dokazala, da je svojo poslovno politiko določala samostojno glede na družbo Servier. Zgoraj obravnavani dokazi o obstoju neločljive povezave med sporazumoma potrjujejo odločilen vpliv družbe Servier na ravnanje družbe Biogaran in dejansko uporabo tega vpliva. Tožeča stranka za ponazoritev samostojnosti družbe Biogaran glede na družbo Servier navaja, da poslovodje družbe Biogaran nikdar niso opravljali funkcij pri družbi Servier. Vendar s tem elementom ni mogoče ovreči domneve o dejanskem odločilnem vplivanju družbe Servier na družbo Biogaran (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2013, Roca/Komisija, T-412/10, EU:T:2013:444, točka 76). Kar zadeva druge okoliščine, ki jih zatrjuje tožeča stranka in se nanašajo na to, da naj bi na trgu delovala samostojno, prek prostorov, blagovnih znamk in sredstev, ločenih od tistih, ki jih ima družba Servier, poleg tega pa kot družba proizvajalka generičnih zdravil, te okoliščine zgolj kažejo na to, da je družba Biogaran pravna oseba, ločena od družbe Servier, vendar pa z njimi ni mogoče ovreči domneve, da družba Servier odločilno vpliva na družbo Biogaran.

215 Ob sklenitvi sporazuma Biogaran ter sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche je bila družba Biogaran torej hčerinska družba družbe Servier ter je s svojo matično družbo tvorila eno in isto podjetje v smislu konkurenčnega prava.

216 Zato je lahko Komisija na podlagi pojma „podjetje“ pravilno presodila, da sta družbi Servier in Biogaran solidarno odgovorni za ravnanje, ki se jima očita, saj se za dejanja ene in druge posledično šteje, da jih je storilo eno in isto podjetje (glej v tem smislu sodbi z dne 20. marca 2002, HFB in drugi/Komisija, T-9/99, EU:T:2002:70, točki 524 in 525, in z dne 12. decembra 2007, Akzo Nobel in drugi/Komisija, T-112/05, EU:T:2007:381, točka 62; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbi z dne 6. marca 1974, Istituto Chemioterapico Italiano in Commercial Solvents/Komisija, 6/73 in 7/73, EU:C:1974:18, točka 41, in z dne 16. novembra 2000, Metsä-Serla in drugi/Komisija, C-294/98 P, EU:C:2000:632, točke od 26 do 28).

217 Okoliščina, da v tem sporu kršitev člena 101 PDEU, ki jo je ugotovila Komisija, deloma izhaja iz ravnanja matične družbe, deloma pa iz ravnanja hčerinske družbe, medtem ko v položajih solidarne odgovornosti matične družbe in njene hčerinske družbe, ki so najpogosteje predloženi sodišču Unije, kršitev izhaja samo iz ravnanja hčerinske družbe, ne more ovreči te ugotovitve.

218 Če je namreč matični družbi mogoče pripisati odgovornost za kršitev, ki jo je storila njena hčerinska družba, in posledično ti družbi šteti za solidarno odgovorni za kršitev, ki jo je storilo podjetje, ki ga tvorita, ne da bi se kršilo načelo osebne odgovornosti, to *a fortiori* velja, kadar kršitev, ki jo je storil gospodarski subjekt, sestavljen iz matične družbe in njene hčerinske družbe, izhaja iz sodelujočih ravnanj teh dveh družb.

219 Kot pravilno opozarja Komisija, bi bil izpodbijani sklep zaradi kršitve, ki jo je storila družba Biogaran, lahko naslovljen na družbo Servier kot soodgovorno, tudi če nobeden od elementov ne bi dokazoval njene vpletenosti v kršitev. Izpodbijani sklep je bil *a fortiori* lahko naslovljen na družbo Servier kot matično družbo in na njeno hčerinsko družbo, ki sta solidarno odgovorni, ker sta obe neposredno sodelovali pri kršitvi.

220 Zato je Komisija pravilno menila, da sta sporazum Biogaran in sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche sklenili isti podjetji, in sicer skupina Servier na eni strani in družba Niche na drugi, ter da je treba kršitev člena 101 PDEU pripisati skupini Servier, kar je utemeljevalo solidarno odgovornost družbe Servier kot matične družbe in njene hčerinske družbe Biogaran, ki sta vsaka s svojimi ravnanji prispevali k uresničitvi kršitve. Ta ugotovitev velja še toliko bolj, ker so ravnanja teh dveh družb tesno povezana zaradi neločljivih povezav, ki jih je prikazala Komisija, med sporazumom Biogaran ter sporazumom o poravnavi med družbama Servier in Niche.

221 Družba Biogaran zaman trdi, da ne bi smela biti spoznana za solidarno odgovorno za kršitev, ker ni bila seznanjena z ravnanji svoje matične družbe.

222 Prvič, ta očitek temelji na napačni predpostavki, da je bila družbi Biogaran pripisana odgovornost za kršitev, ki jo je storila njena matična družba. Kot pa je bilo pravkar navedeno, ta predpostavka nima ne dejanske ne pravne podlage.

223 Drugič, spomniti je treba, da odločilno vplivanje matične družbe na hčerinsko družbo v njeni stoodstotni lasti omogoča, da se domneva, da so bila dejanja hčerinske družbe storjena v imenu in za račun matične družbe ter torej podjetja, ki ga tvorita. Ker je Splošno sodišče presodilo – kot je razvidno iz odgovora na prejšnji tožbeni razlog – da družba Biogaran s sklenitvijo sporazuma Biogaran ni sledila resničnemu poslovnemu interesu in da ni izvajala samostojne strategije, ki bi bila zunaj nadzora njene matične družbe, je Komisija utemeljeno menila, da je sporazum Biogaran kot dodatna spodbuda, dana družbi Niche za privolitev v poravnavo, eden od sestavnih delov kršitve, v kateri je družba Biogaran neposredno sodelovala, ne da bi bilo treba dokazati, da je bila družba Biogaran seznanjena z ravnanji ali celovitim načrtom družbe Servier ali z značilnostmi kršitve.

224 Poleg tega se tožeča stranka zmotno sklicuje na sodbo z dne 2. oktobra 2003, Aristrain/Komisija (C-196/99 P, EU:C:2003:529, točka 99). Navedena zadeva se namreč ni nanašala na razmerje med matično družbo in hčerinsko družbo v njeni stoodstotni lasti, ampak na lastništvo kapitala dveh ločenih gospodarskih družb od iste osebe ali iste družine, pri čemer je sodišče Unije odločilo, da ta okoliščina sama po sebi ne zadostuje za dokaz o obstoju gospodarske enote, sestavljene iz teh dveh družb, kar bi na podlagi konkurenčnega prava Unije povzročilo, da bi se lahko ravnanja ene in druge pripisala tej gospodarski enoti. Nič bolj niso upoštevna sklicevanja na sodbe z dne 8. julija 2008, AC-Treuhand/Komisija (T-99/04, EU:T:2008:256), z dne 30. novembra 2011, Quinn Barlo in drugi/Komisija (T-208/06, EU:T:2011:701), in z dne 10. oktobra 2014, Soliver/Komisija (T-68/09, EU:T:2014:867), saj se te sodbe ne umeščajo v kontekst razmerja med matično in hčerinsko družbo ter kontekst gospodarske enote.

225 Tretjič, če bi morala Komisija, kot trdi tožeča stranka, dokazati seznanjenost hčerinske družbe z ravnanji matične družbe, da bi lahko pripisala kršitev skupini, bi to vplivalo na pojem gospodarske enote. Za vsak sestavni del kršitve, izhajajoče iz ravnanj ene ali druge od teh dveh družb, bi bilo treba dokazati, da je bila hčerinska družba seznanjena s cilji, ki jim je sledila matična družba, čeprav sam pojem podjetja v smislu konkurenčnega prava Unije predpostavlja – z domnevo, da matična družba odločilno vpliva na hčerinsko družbo v svoji stoodstotni lasti – da hčerinska družba deluje v okviru ciljev, ki jim sledi matična družba, ter pod njenim vodstvom in nadzorom. Kot je Sodišče odločilo, je pogoj za to, da se vsem sestavnim delom podjetja pripišejo različna kršitvena ravnanja, ki predstavljajo celoten kartel, izpolnjen, če je vsak sestavni del podjetja sodeloval pri njegovem izvajanju, čeprav podredno, pomožno ali pasivno (glej v tem smislu sodbi z dne 26. januarja 2017, Duravit in drugi/Komisija, C-609/13 P, EU:C:2017:46, točke od 117 do 126, in z dne 8. julija 2008, AC-Treuhand/Komisija, T-99/04, EU:T:2008:256, točka 133).

226 Če bi se pritrdilo tezi tožeče stranke, bi bilo ugotavljanje kršitev konkurenčnega prava v skupinah družb oteženo, medtem ko je namen domneve, da ima matična družba nadzor nad hčerinsko družbo v svoji stoodstotni lasti, preprečiti, da bi se kršitvena ravnanja pripisovala samo hčerinskim družbam, ki so neposredno odgovorne za ta ravnanja, in da bi bila ta ravnanja na ravni skupine izvzeta iz

kaznovanja. Matična družba bi morala namreč le porazdeliti kršitvena ravnanja med sebe in svojo hčerinsko družbo ter zatrditi, da hčerinska družba ni bila seznanjena z ravnanji matične družbe, pa bi bilo to dovolj, da bi se sestavni del kršitve, ki bi izhajal iz neposredne udeležbe hčerinske družbe pri kršitvi, pripisal samo hčerinski družbi. Posledica tega bi bila manjša učinkovitost boja proti protikonkurenčnim praksam, česar ni mogoče upravičiti s spoštovanjem načela osebne odgovornosti za kršitve.

227 Iz navedenega torej izhaja, da trditev tožeče stranke, da ji je Komisija napačno, v nasprotju z načelom osebne odgovornosti, pripisala odgovornost za kršitvena ravnanja njene matične družbe, nima ne dejanske ne pravne podlage. Ne le da Komisija družbi Biogaran ni pripisala kršitve, očitane njeni matični družbi, ker je bila ta pripisana zgolj skupini Servier, ampak je ta institucija tudi pravilno presodila, da ni treba dokazati, da je bila družba Biogaran seznanjena z ravnanji svoje matične družbe.

228 V nasprotju s tem, kar je tožeča stranka trdila na obravnavi v podporo razlogu, ki ga je tam navedla v zvezi z nezadostnostjo in protislovnostjo obrazložitve izpodbijanega sklepa, navedeni sklep ne vsebuje takih kršitev. Iz tega sklepa, zlasti iz točk 1349, 3007 in 3011 njegove obrazložitve, je namreč jasno razvidno, da je Komisija menila, da je subjekt, ki je odgovoren za kršitev, podjetje v smislu člena 101 PDEU, ki ga tvorita družba Servier in hčerinska družba Biogaran v njeni stoodstotni lasti, ter da ni treba dokazati seznanjenosti družbe Biogaran s protikonkurenčnostjo poravnave, da bi se odgovornost za kršitev pripisala „podjetju“. Čeprav drži, da je, kot je družba Biogaran poudarila na obravnavi, Komisija v svojih pisanjih navedla, da je mogoče domnevati, da je bila družba Biogaran seznanjena z ravnanji družbe Servier, in da je taka analiza sporna, ker načeloma za hčerinsko družbo ni mogoče domnevati, da ve za ravnanja svoje matične družbe, tak razlog ni omenjen v izpodbijanem sklepu, v katerem je zgolj navedeno, da se domneva, da je Biogaran, hčerinska družba v stoodstotni lasti družbe Servier, delovala pod vplivom in nadzorom družbe Servier, ter ugotovljeno, da dokazi kažejo na neposredno udeležbo družbe Biogaran pri kršitvi, ki jo je storil zadevni enotni gospodarski subjekt.

229 Poleg tega ob predpostavki, da je bila Komisija dolžna dokazati seznanjenost družbe Biogaran z ravnanji družbe Servier in s tem, da je sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche pomenil kršitev, iz listin iz spisa izhaja, da je Komisija to dokazala v pravno zadostni meri.

230 Najprej je treba spomniti, da je lahko podjetje neposredno sodelovalo le pri delu protikonkurenčnih ravnanj, ki sestavljajo enotno in trajajočo kršitev, pri tem pa je vedelo za vsa ostala protipravna ravnanja, ki so jih drugi udeleženci kartela izvajali ali nameravali izvajati pri izpolnjevanju istih ciljev, ali pa je lahko ta ravnanja razumno predvidelo in je bilo pripravljeno v zvezi s tem sprejeti tveganje. V takem primeru lahko Komisija temu podjetju pripiše odgovornost za vsa protikonkurenčna ravnanja, ki sestavljajo tako kršitev, in s tem odgovornost za to kršitev v celoti (glej sodbi z dne 24. junija 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisija in Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P in C-294/13 P, EU:C:2015:416, točka 158 in navedena sodna praksa, in z dne 26. januarja 2017, Duravit in drugi/Komisija, C-609/13 P, EU:C:2017:46, točka 119).

231 Če pa je podjetje neposredno sodelovalo pri enem ali več protikonkurenčnih ravnanjih, ki sestavljajo enotno in trajajočo kršitev, vendar ni dokazano, da je s svojim ravnanjem želelo prispevati k vsem skupnim ciljem, za katere so si prizadevali drugi udeleženci kartela, in da je vedelo za vsa druga protipravna ravnanja, ki so jih ti udeleženci izvajali ali nameravali izvajati pri izpolnjevanju istih ciljev, ali da jih je lahko razumno predvidelo in je bilo pripravljeno v zvezi s tem sprejeti tveganje, lahko Komisija temu podjetju upravičeno pripiše odgovornost le za ravnanja, pri katerih je neposredno sodelovalo, in za ravnanja, ki so jih drugi udeleženci kartela izvajali ali nameravali izvajati pri izpolnjevanju istih ciljev, kot jim je sledilo to podjetje, ter za katera je dokazano, da je to podjetje zanje vedelo ali jih je lahko razumno predvidelo in je bilo pripravljeno v zvezi s tem sprejeti tveganje (glej sodbi z dne 24. junija 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisija in Komisija/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P in C-294/13 P, EU:C:2015:416, točka 159 in navedena sodna praksa, in z dne 26. januarja 2017, Duravit in drugi/Komisija, C-609/13 P, EU:C:2017:46, točka 120).

232 V obravnavanem primeru je Komisija dokazala, da je bila družba Biogaran seznanjena s tem, da je namen sporazuma Biogaran prispevati k uresničitvi cilja izključitve družbe Niche s trga. Z elementi, ki jih je zbrala, omenjenimi v točki 1351 obrazložitve izpodbijanega sklepa in povezanimi s spodbujevalno naravo sporazuma Biogaran, in ki jih družba Biogaran ni mogla veljavno izpodbiti v okviru toženega razloga, ki se nanaša na izkrivljanje dejstev, je Komisija, ker je poudarila tudi, da Biogaran, hčerinska družba v stoodstotni lastni družbe Servier, ni mogla ravnati samostojno, dokazala, da je sporazum Biogaran mogoče opredeliti le kot dodatno spodbudo družbi Niche in da ni mogoče, da družba Biogaran ni poznala narave te spodbude.

233 Kot je razvidno iz preučitve tožbenega razloga v zvezi z izkrivljanjem dejstev, družba Biogaran ni podala nobenega verjetnega pojasnila, ki bi utemeljevalo sklenitev tega sporazuma skupaj s sporazumom o poravnavi med družbama Servier in Niche. Prav tako ne more utemeljeno trditi, da ni vedela, da ta sporazuma pomenita kršitev. Pogajalcem teh sporazumov je bilo namreč jasno, da ima cilj zadržati družbo Niche zunaj trga, ki je bil dosežen v zameno za znatna plačila, omejujočo naravo.

234 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba ta tožbeni razlog zavrniti, ne da bi bilo treba upoštevati trditve, ki jih je Komisija navedla v obrambo in se nanašajo na dejstva po podpisu sporazuma Biogaran.

C. Tožbeni razlog v zvezi s tem, da je Komisija z naložitvijo globe družbi Biogaran napačno uporabila pravo

1. Trditve strank

a) Novost, nepredvidljivost in zapletenost zadeve

235 Tožeča stranka ob opiranju na načelo zakonitosti v kazenskem pravu, določeno v členu 7 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter členu 49 Listine o temeljnih pravicah, navaja, da lahko Komisija naloži sankcije le zaradi ravnanj, ki so bila v času dejanskega stanja opredeljena kot kršitev. Prav tako dodaja, da globe v skladu s prakso odločanja Komisije ni mogoče naložiti, če je narava ugotovljenih kršitev razmeroma nova in če v času dejanskega stanja ni bilo predhodnih primerov, ki bi jasno kazali, da zadevna vrsta ravnanja pomeni kršitev, ali tudi če gre za nov pristop v smislu postavljenih načel.

236 Poleg tega tožeča stranka meni, da Komisija ni mogla naložiti globe za ravnanja, katerih opredelitev v času dejanskega stanja ni bila očitna. Izpodbijani sklep naj bi namreč temeljil na novem in nepredvidljivem očitku v zvezi s sporazumom o poravnavi med družbama Servier in Niche. Tožeča stranka zatrjuje, da v času dejanskega stanja ni bilo predhodnih primerov in da si družba Biogaran zato ni mogla predstavljati, da bo tak sporazum o poravnavi opredeljen kot nezakonit.

237 Komisija poudarja, da seznam kršitev v členu 101 PDEU dobesedno nakazuje, da so zadevna ravnanja, in sicer izključitev konkurenta s trga v zameno za prenos vrednosti, protikonkurenčna. Komisija napotuje na upoštevne odlomke izpodbijanega sklepa in trdi, da v času sporazumov ni bilo sporno, da bodo ravnanja, katerih namen je izključiti konkurente s trga, verjetno obravnavana kot protikonkurenčna (točka 3092 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

238 Komisija zatrjuje, da razprave, ki so v času dejanskega stanja potekale v družbi Servier glede združljivosti poravnave s konkurenčnim pravom, jasno kažejo na seznanjenost z morebitno protikonkurenčnostjo sporazumov.

239 Nazadnje, okoliščina, da pravni svetovalci strank sporazumov niso ugotovili tveganja kršitve, podjetja ne more oprostiti naložitve globe, če ni moglo prezreti protikonkurenčnosti navedenega ravnanja.

b) Nesorazmernost globe

240 Tožeča stranka trdi, da znesek globe – glede na manjšo vlogo, ki jo je imela pri uresničitvi zatrjevane kršitve – vsekakor ni sorazmeren. Ob opiranju na sodno prakso poudarja, da je treba dejstvo, da podjetje ni bilo udeleženo v vseh elementih omejevalnega sporazuma oziroma je imelo pri vidikih, pri katerih je bilo udeleženo, manjšo vlogo, upoštevati pri presojanju teže kršitve in po potrebi pri določitvi zneska globe.

241 Komisija naj bi z naložitvijo sankcije, ne da bi upoštevala omejen prispevek družbe Biogaran k domnevni kršitvi, očitno kršila načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja. Strogost globe naj bi bila namreč v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, ki zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno.

242 Tako naj bi Komisija s tem, da je družbi Biogaran skupno in solidarno naložila celotno globo, naloženo njeni matični družbi, čeprav objektivne okoliščine, ki so opredeljevale udeležbo obeh družb, niso bile primerljive, kršila načelo enakega obravnavanja. Medtem ko je družba Servier sankcionirana zaradi protikonkurenčnega ravnanja, naj bi namreč Komisija družbo Biogaran sankcionirala zaradi dejanja, ki samo po sebi ni omejujoče za konkurenco. Poleg tega naj bi tudi ob predpostavki, da se sporazum Biogaran umešča v okvir domnevno protikonkurenčnega sporazuma o poravnavi, prenos vrednosti na družbo Niche, ki ga graja Komisija, skupno znašal 13,8 milijona GBP, medtem ko naj bi družba Biogaran k temu prenosu prispevala le 2,5 milijona GBP.

243 Tožeča stranka tudi poudarja, da je znesek globe, ki ji je bila naložena zaradi posredne udeležbe v domnevno protikonkurenčnem sporazumu, tako nesorazmeren, da zelo močno presega skupni seštevek denarnih kazni, naloženih drugim petim družbam proizvajalkam generičnih zdravil (in sicer 96,6 milijona EUR), ki pa so neposredno sodelovale v spornih sporazumih o poravnavi.

244 Nazadnje, v sklepu naj bi bilo napačno uporabljeno pravo v delu, v katerem je za družbo Biogaran upoštevana vrednost prodaj, ki jih je opravila njena matična družba (476 milijonov EUR), medtem ko sama ni opravila nobenih prodaj. Tožeča stranka tako zatrjuje, da bi morala Komisija v skladu z načelom enakega obravnavanja za družbo Biogaran uporabiti enako sklepanje kot za druge družbe proizvajalke generičnih zdravil. Če bi namreč Komisija upoštevala vrednost, preneseno na podlagi sporazuma, ki ga je podpisala družba Biogaran, to je 2,5 milijona GBP, naj bi bil znesek globe, ki je bila naložena družbi Biogaran, deljen z več kot 150.

245 Komisija odgovarja, da družba Biogaran ni ravnala kot subjekt, ki ne bi bil odvisen in ločen od skupine Servier. Družba Biogaran naj bi ravnala kot sestavni del skupine Servier, zato naj bi se za odgovorno za kršitev štelo podjetje Servier v celoti. Komisija dodaja, da je imela družba Biogaran enako pomembno vzročno vlogo kot njena matična družba.

246 Nazadnje, Komisija meni, da primerjava med globami družb proizvajalk generičnih zdravil in globo družbe Biogaran ni upoštevna, ker je družba Biogaran v tej zadevi ravnala tako, kot da je del istega podjetja kot družba Servier. Ravnala naj bi kot proizvajalec originalnega izdelka, ki želi ohraniti svoj monopol, in naj bi bila v položaju, ki se razlikuje od položaja družb proizvajalk generičnih zdravil, ki so v zameno za znatno plačilo privolile, da ne bodo vstopile na trg.

c) Zgornja meja globe v višini 10 %

247 Tožeča stranka navaja, da je Komisija kršila člen 23(2) Uredbe št. 1/2003 s tem, da je družbi Biogaran skupno in solidarno naložila plačilo globe v višini 131,5 milijona EUR, kar je približno 18 % njenega skupnega prometa, ker je domnevno „spodbudila“ družbo Niche k sklenitvi sporazuma o poravnavi.

248 Komisija ob opiranju na sodno prakso zatrjuje, da je treba zgornjo mejo zneska globe izračunati na podlagi prometa vseh družb, ki tvorijo enotni gospodarski subjekt, ki ravna kot podjetje v smislu člena 101 PDEU. Zato naj Komisija z upoštevanjem prometa skupine Servier ne bi storila napake.

249 Nazadnje, Komisija trdi, da za globo družbe Biogaran ni mogoče uporabiti metode za izračun glob družb proizvajalk generičnih zdravil. Družba Biogaran naj bi namreč delovala v podporo imetniku patenta in naj bi prispevala k plačilu, katerega namen je bil proizvajalca generičnih zdravil spodbuditi k temu, da ne bi vstopil na trg njene matične družbe, kar naj ne bi bilo primerljivo z vlogo, ki so jo imeli proizvajalci generičnih zdravil.

2. Presoja Splošnega sodišča

a) Novost, nepredvidljivost in zapletenost zadeve

250 Iz sodne prakse izhaja, da načelo zakonitosti v kazenskem pravu zahteva, da zakon jasno opredeljuje kazniva dejanja in kazni, ki so zagrožene zanje. Ta pogoj je izpolnjen, ko lahko naslovnik norme iz besedila zadevne določbe in po potrebi s pomočjo njene razlage, ki jo podajo sodišča, razbere, za katera dejanja in opustitve je kazensko odgovoren (glej sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 40 in navedena sodna praksa).

251 Načela zakonitosti v kazenskem pravu ni mogoče razlagati tako, da prepoveduje postopno razjasnjevanje pravil glede kazenske odgovornosti s sodno razlago posameznih primerov, če je rezultat zlasti glede na razlago, ki je veljala ob nastanku kršitve, sprejeto v sodni praksi glede zadevne zakonske določbe, razumno predvidljiv (glej sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 41 in navedena sodna praksa).

252 Obseg pojma predvidljivosti je pretežno odvisen od vsebine besedila, ki ga zadeva, področja, ki ga pokriva, ter od števila in statusa njegovih naslovnikov. Predvidljivost zakona ne nasprotuje temu, da zadevna oseba poseže po pojasnjevalnih nasvetih, da bi v okoliščinah zadeve razumno ocenila posledice, ki lahko nastanejo zaradi nekega dejanja. To zlasti velja za strokovnjake, ki so vajeni, da morajo izkazovati izredno skrbnost pri opravljanju svoje dejavnosti. Od njih je mogoče pričakovati, da posebej pazijo na to, da ocenijo tveganja, ki jih prinaša njihova dejavnost (glej sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 42 in navedena sodna praksa).

253 Dodati je treba, da se poseganje po nasvetih strokovnjakov zdi še toliko očitnejše, kadar gre, tako kot v obravnavanem primeru, za pripravo in sestavljanje sporazuma o licenci, ki nastopa v okviru poravnave spora.

254 V teh okoliščinah bi morala družba Biogaran, čeprav sodišča Unije ob nastanku kršitve, ugotovljene v izpodbijanem sklepu, še niso imela možnosti, da bi se posebej izrekla o sporazumih o poravnavi in o licenci, kot so ju sprejele družbe Servier, Niche in Biogaran, pričakovati – po potrebi po upoštevanju pojasnjevalnih nasvetov – da bi lahko bilo ravnanje podjetja, h kateremu je prispevala s sporazumom Biogaran, razglašeno za nezdružljivo s pravili o konkurenci prava Unije zlasti glede na širok obseg pojmov „sporazum“ in „usklajeno ravnanje“, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 43).

255 Družba Biogaran je zlasti lahko domnevala, da je vstavitev klavzul o netrženju in o neizpodbijanju v sporazum o patentni poravnavi, ki ju njena matična družba vsiljuje družbi Niche in ki sta sami po sebi omejujoči za konkurenco, popolnoma nelegitimna. Taka vstavitev namreč ni več temeljila na tem, da stranki priznavata veljavnost patenta, in je tako kazala na nenormalno uporabo patenta, ki ni imela zveze z njegovim konkretnim predmetom (sodba z današnjega dne, Servier in drugi/Komisija, T-691/14). Poleg tega je lahko tožeča stranka prav tako domnevala, da lahko dajanje dodatne spodbude družbi Niche prek sporazuma Biogaran okrepi omejevalne učinke sporazuma, sklenjenega

z njeno matično družbo. Tožeča stranka je torej lahko razumno predvidela, da za njeno ravnanje velja prepoved iz člena 101(1) PDEU (glej v tem smislu sodbi z dne 22. oktobra 2015, AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, točka 46, in z dne 8. septembra 2016, Lundbeck/Komisija, T-472/13, v pritožbenem postopku, EU:T:2016:449, točka 764).

256 Poleg tega je treba navesti, da je bilo v sodni praksi že dolgo pred datumom sklenitve obeh sporazumov odločeno o možnosti uporabe konkurenčnega prava na področjih, za katera je značilen obstoj pravic intelektualne lastnine (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2016, Xellia Pharmaceuticals in Alpharma/Komisija, T-471/13, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2016:460, točki 314 in 315).

257 Tako je Sodišče že leta 1974 presodilo, da člen 101 PDEU ne vpliva na pravice, ki jih priznava zakonodaja države članice na področju intelektualne lastnine, vendar se prepovedi iz tega člena lahko uporabljajo za pogoje njihovega izvrševanja, in da to lahko velja vsakokrat, kadar se zdi, da je izvrševanje take pravice predmet, sredstvo ali posledica omejevalnega sporazuma (sodba z dne 31. oktobra 1974, Centrafarm in de Peijper, 15/74, EU:C:1974:114, točki 39 in 40).

258 Dalje, že od sodbe z dne 27. septembra 1988, Bayer in Maschinenfabrik Hennecke (65/86, EU:C:1988:448), je jasno, da je poravnave patentnih sporov mogoče opredeliti kot sporazume v smislu člena 101 PDEU.

259 Poleg tega je treba poudariti, da so se družbe Niche, Servier in Biogaran s spornima sporazumoma v resnici odločile skleniti sporazuma o izključitvi s trga (sodba z današnjega dne, Servier in drugi/Komisija, T-691/14). Čeprav je Sodišče res šele v sodbi, izrečeni po sprejetju spornih sporazumov, odločilo, da sporazumi o izključitvi s trga, na podlagi katerih podjetja, ki ostanejo, nadomestijo škodo podjetjem, ki izstopijo, pomenijo omejevanje konkurence zaradi cilja, pa je pojasnilo, da tovrstni sporazumi „očitno“ nasprotujejo zasnovi določb Pogodbe v zvezi s konkurenco, v skladu s katerimi vsak gospodarski subjekt samostojno določi politiko, ki jo namerava voditi na trgu (sodba z dne 20. novembra 2008, Beef Industry Development Society in Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, točke 8 in od 32 do 34). Tožeča stranka s sklenitvijo sporazuma, kot je sporazum Biogaran, torej ni mogla prezreti protikonkurenčnosti svojega ravnanja.

260 Čeprav zaradi okoliščine, da je bil sporazum med družbama Niche in Servier sklenjen v obliki patentne poravnave ter je sporazum Biogaran nastopal kot sporazum o licenci in dobavi, dejstvo, da ta sporazuma pomenita kršitev, morda res ni bilo jasno razvidno za zunanjega opazovalca, kot je Komisija, pa to ni veljalo za stranke teh sporazumov.

261 Glede na vse zgornje preudarke je treba ugotoviti, da je družba Biogaran, čeprav ni delovala na trgu perindoprila, na katerem je bila omejena konkurenca, lahko razumno predvidela, da se zanjo uporablja prepoved iz člena 101 PDEU.

262 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z drugimi trditvami, ki jih podaja tožeča stranka.

263 Prvič, čeprav se tožeča stranka sklicuje na obstoj pravnega mnenja, za katero je zaprosila sira F. Jacobsa, ni predložila dovolj elementov, da bi bilo mogoče iz njih sklepati, da je obstajala dejanska negotovost glede vprašanja, ali sporazum Biogaran in sporazum o poravnavi med družbama Servier in Niche pomenita kršitev z vidika pravil Unije na področju konkurenčnega prava. Čeprav namreč sir F. Jacobs v svojem mnenju priznava, da je analiza Komisije nova in da sodišča Unije nedvomno nikoli niso uporabila takega „okvira analize“, meni, da je teorija Komisije načeloma utemeljena.

264 Poleg tega se v tem pravnem mnenju ne izpodbija, da člen 101 PDEU dobesedno nakazuje, da zadevna ravnanja, in sicer izključitev konkurenta, niso združljiva s konkurenčnim pravom. Komisija je poleg tega v točki 597 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno opozorila, da si je družba Servier postavljala vprašanja glede združljivosti spornih sporazumov s konkurenčnim pravom.

265 Drugič, trditve v zvezi z obstojem prakse Komisije, v skladu s katero ta ne naloži glob oziroma naloži le simbolične globe, kadar obravnava zapletena pravna vprašanja, ki jih sodišča Unije nikoli niso reševala, ni mogoče sprejeti. Kljub novosti nekaterih vprašanj, postavljenih v okviru obravnavane zadeve, namreč družba Biogaran v tem primeru ni mogla prezreti niti protikonkurenčnosti strateškega načrta družbe Servier (točke od 229 do 234 zgoraj) niti možnosti, da bodo, ker je v stoodstotni lasti družbe Servier, njena ravnanja v vlogi hčerinske družbe pripisana podjetju, sestavljenemu iz družbe Servier in njene hčerinske družbe. Poleg tega Komisija v točki 80 duplike pravilno navaja, da dolžina sklepa in trajanje upravnega postopka resda odsevata zapletenost dejstev, da pa nista dokaz o nepredvidljivosti kršitve.

266 Vsekakor ima Komisija v skladu s sodno prakso diskrecijsko pravico pri določanju zneskov glob, s katerimi želi usmerjati ravnanje podjetij v smeri spoštovanja pravil o konkurenci. Komisiji dejstvo, da je v preteklosti uporabljala globe na neki določeni ravni za določene vrste kršitev – v tem primeru simbolične globe za kršitve, pri katerih gre za novost – ne jemlje možnosti, da to raven poviša znotraj meja, določenih v Uredbi št. 1/2003, če je to potrebno za zagotovitev izvajanja konkurenčne politike Unije. Učinkovita uporaba pravil Unije o konkurenci, nasprotno, zahteva, da lahko Komisija v vsakem trenutku prilagodi raven glob glede na potrebe te politike (sodba z dne 8. septembra 2016, Lundbeck/Komisija, T-472/13, v pritožbenem postopku, EU:T:2016:449, točka 773).

267 Tretjič, tožeča stranka se ne more sklicevati na okoliščino, da je njen pravni svetovalec napačno pravno opredelil njeno ravnanje, na katerem temelji ugotovitev kršitve. Napaka, ki jo je storil svetovalec obtoženega podjetja, namreč tega podjetja ne more oprostiti naložitve globe, če ni moglo prezreti protikonkurenčnosti navedenega ravnanja (glej v tem smislu sodbo z dne 18. junija 2013, Schenker & Co. in drugi, C-681/11, EU:C:2013:404, točka 37).

268 Četrtič, v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, so podpisniki sporazuma Biogaran določbe tega sporazuma lahko dojemali le kot dodatno omejevanje konkurence. Čeprav tožeča stranka zatrjuje, da določbe sporazuma „niso sporne“, je namreč lahko razumela, da ta sporazum – glede na to, da je vseboval nestandardne določbe v primerjavi z drugimi sporazumi o licenci in ni določal, kaj bo dejansko dobila v zameno za plačilo – nima drugega cilja razen spodbujanja potencialnega konkurenta družbe Servier, naj ne vstopi na trg perindoprila, in da posledično pomeni kršitev konkurenčnega prava.

269 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

b) Nesorazmernost globe

270 Opozoriti je treba, da očitki, ki jih družba Biogaran navaja zoper znesek globe, solidarno naložene njej in njeni matični družbi, ki po njenem mnenju ni sorazmeren, temeljijo na predpostavkah, da je bila družbi Biogaran pripisana kršitev, ki jo je storila njena matična družba, in da je bila sankcionirana iz tega naslova kot pravna oseba, ki je ločena od družbe Servier, čeprav so bila njena ravnanja manj resna od ravnanj njene matične družbe in je bila njena udeležba pri kršitvi veliko bolj omejena od udeležbe njene matične družbe.

271 Ti predpostavki pa sta, kot je bilo navedeno v odgovoru na prvi tožbeni razlog, napačni.

272 Kot namreč pravilno trdi Komisija, družba Biogaran ni ravnala kot subjekt, ki bi bil neodvisen in ločen od skupine Servier, temveč je delovala kot sestavni del te skupine pod nadzorom svoje matične družbe. Čeprav je Komisija ugotovila neposredno udeležbo družbe Biogaran pri kršitvi in poudarila odločilno vlogo sporazuma Biogaran pri uresničitvi omejevalnih učinkov sporazuma o poravnavi med družbama Servier in Niche, pa družbe Biogaran ni štela za odgovorno za kršitev kot samostojno pravno osebo, ki bi bila ločena od skupine Servier. Sporna globa je namreč naložena podjetju v smislu člena 101 PDEU,

sestavljenemu iz hčerinske družbe in njene matične družbe, ki sta solidarno odgovorni za kršitev in za plačilo pripadajoče globe, ter ni namenjena sankcioniranju protikonkurenčnih ravnanj, ki bi jih bilo mogoče pripisati vsaki od teh dveh družb kot ločenima pravnima osebama.

273 Solidarnosti hčerinske in matične družbe pri plačilu globe, na kateri temelji izrek izpodbijanega sklepa, ki se v členu 7(1)(b) sklicuje na družbi Servier in Biogaran, skupno in solidarno odgovorni za plačilo 131.532.600 EUR, ni mogoče razlagati tako, da se družbi Biogaran pripisuje odgovornost za kršitev, ki jo je storila njena matična družba.

274 Spomniti je namreč treba, da solidarnost za plačilo globe zgolj odraža neposredno pravno posledico pojma podjetja, ki označuje subjekt, ki ga lahko Komisija sankcionira zaradi kršitve pravil konkurenčnega prava Unije (sodbi z dne 10. aprila 2014, Komisija in drugi/Siemens Österreich in drugi, od C-231/11 P do C-233/11 P, EU:C:2014:256, točka 57, in z dne 10. aprila 2014, Areva in drugi/Komisija, C-247/11 P in C-253/11 P, EU:C:2014:257, točke od 122 do 124). Družbam je torej mogoče solidarno naložiti plačilo globe, če jih je mogoče šteti za osebno odgovorne za sodelovanje pri kršitvi istega podjetja, ki ga tvorijo (sodba z dne 10. aprila 2014, Komisija in drugi/Siemens Österreich in drugi, od C-231/11 P do C-233/11 P, EU:C:2014:256, točka 49).

275 Poleg tega ni pomembno, ali je osebna odgovornost, ki jo imajo družbe zaradi svojega sodelovanja pri storitvi kršitve, enaka ali ne, če so v obdobju kršitve tvorile isto podjetje (sodba z dne 3. marca 2011, Areva in drugi/Komisija, T-117/07 in T-121/07, EU:T:2011:69, točka 206). Pristojnost Komisije za sankcioniranje poleg tega ne more obsegati določitve deležev, ki jih morajo plačati posamezni solidarni dolžniki v okviru svojega internega razmerja (sodbi z dne 10. aprila 2014, Komisija in drugi/Siemens Österreich in drugi, od C-231/11 P do C-233/11 P, EU:C:2014:256, točka 58, in z dne 10. aprila 2014, Areva in drugi/Komisija, C-247/11 P in C-253/11 P, EU:C:2014:257, točka 151). Družba Biogaran je na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča sicer navedla, da je njena matična družba poravnala celotni znesek globe iz člena 7(1)(b) izpodbijanega sklepa.

276 Komisija je torej s tem, da je globo naložila enotnemu gospodarskemu subjektu, ki ga tvorita matična družba in hčerinska družba v njeni stoodstotni lasti, ter upoštevala vrednost prodaj, ki jih je opravila skupina Servier, ravnala v skladu z ustaljeno sodno prakso sodišča Unije in ni napačno uporabila prava (glej v tem smislu sodbi z dne 19. marca 2015, Dole Food in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, točke od 145 do 148 in navedena sodna praksa, in z dne 23. januarja 2014, Evonik Degussa in AlzChem/Komisija, T-391/09, neobjavljena, EU:T:2014:22, točke od 129 do 135).

277 Iz istih razlogov tožeča stranka nič bolj ne more trditi, da ji je bila globa naložena v nasprotju z načelom enakega obravnavanja.

278 Ker namreč niti družba Biogaran niti družba Servier nista bili sankcionirani zaradi svojih ravnanj v vlogi ločenih pravnih oseb, primerjava med položajem družbe Servier in položajem družbe Biogaran ni upoštevna.

279 Ker je bilo poleg tega plačilo globe družbi Biogaran solidarno naloženo kot sestavnemu delu enotnega gospodarskega subjekta, ki ga tvori z družbo Servier, njenega položaja ni mogoče primerjati s položajem družb proizvajalk generičnih zdravil, na katere je naslovljen izpodbijani sklep. Medtem ko globa, naložena skupini Servier, temelji na vrednosti prodaj te skupine, glob, ki so bile naložene tem družbam, ni bilo mogoče izračunati na podlagi istega merila, ker te družbe v času ravnanj, ki se jim očitajo, niso delovale na trgu (sodba z današnjega dne, Servier in drugi/Komisija, T-691/14).

280 Očitka, ki ga je družba Biogaran navedla na obravnavi in se nanaša na to, da družba Niche ni bila sankcionirana zaradi sporazuma Biogaran, ker Komisija pri izračunu globe družbe Niche ni upoštevala plačila 2,5 milijona GBP, prav tako ni mogoče sprejeti. Ta očitek je bil v povezavi z načelom enakega obravnavanja namreč naveden šele na obravnavi in zato ni dopusten, ne da bi se njegova navedba v tej

fazi postopka upravičila. Poleg tega, kot je bilo pravkar navedeno, družba Biogaran, hčerinska družba družbe Servier, ni bila v položaju, ki bi bil primerljiv s položajem družb proizvajalk generičnih zdravil, ki so enako kot družba Niche sklenile sporazum z družbo Servier. Nazadnje, okoliščina, da Komisija družbe Niche ni sankcionirala, tudi če bi bila dokazana, družbe Biogaran ne more razbremeniti odgovornosti, ki jo je prevzela pri kršitvi, ki jo je storilo podjetje, katerega članica je.

281 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

c) Zgornja meja globe v višini 10 %

282 Tožeča stranka trdi, da je Komisija s tem, da ji je naložila globo, katere višina presega 10 % njenega letnega prometa, kršila člen 23(2) Uredbe št. 1/2003 in da je upoštevala vrednost prodaj njene matične družbe Servier (to je 476 milijonov EUR), čeprav tožeča stranka sama ni opravila nobenih prodaj.

283 V zvezi s tem je treba spomniti, da je treba zgornjo mejo iz člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 izračunati na podlagi skupnega prometa vseh družb, ki sestavljajo enoten gospodarski subjekt, ki deluje kot podjetje v smislu člena 101 PDEU (glej sodbi z dne 8. maja 2013, Eni/Komisija, C-508/11 P, EU:C:2013:289, točka 109 in navedena sodna praksa, in z dne 11. julija 2013, Team Relocations in drugi/Komisija, C-444/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:464, točki 172 in 173 ter navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 26. novembra 2013, Groupe Gascogne/Komisija, C-58/12 P, EU:C:2013:770, točka 56).

284 Sorazmernost sankcije je treba namreč med drugim presojati z vidika cilja odvračanja, ki se mu sledi z njeno naložitvijo, upoštevanje skupnega prometa pa je potrebno pri presoji gospodarske moči zadevnega podjetja (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2016, Toshiba Corporation/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, točki 83 in 84).

285 V obravnavanem primeru je iz zgoraj navedenih preudarkov razvidno, da je bilo zadevno podjetje sestavljeno iz tožeče stranke in njene matične družbe Servier, saj sta ti družbi skupaj tvorili en in isti gospodarski subjekt (glej točke od 206 do 234 zgoraj). Zato se je Komisija v skladu z načeli, navedenimi zgoraj v točki 283, oprla na skupni promet matične družbe skupine Servier v obdobju od 1. oktobra 2012 do 30. septembra 2013, da je uporabila zgoraj omenjeno mejo 10 % prometa (točka 3144 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

286 Ker je ta promet znašal malce več kot 4 milijarde EUR, Splošno sodišče meni, da globa v višini 131.532.600 EUR, naložena tožeči stranki skupno in solidarno z njeno matično družbo, očitno ni presegala te meje.

287 Posledično je treba zavrniti ta očitek in z njim celoten tožbeni razlog.

288 Iz vseh zgornjih preudarkov izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrniti, vključno s predlogom – glede na vse okoliščine te zadeve – naj Splošno sodišče v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti odpravi ali zniža globo.

Stroški

289 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, ji je treba v skladu s predlogom Komisije naložiti plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Biogaran se naloži plačilo stroškov.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. decembra 2018.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje 1

A. Perindopril 1

1. Patent za molekulo 2

2. Sekundarni patenti 2

3. Perindopril druge generacije 2

B. Tožeča stranka 3

C. Dejavnosti družbe Niche v zvezi s perindoprilom 3

D. Spori v zvezi s perindoprilom 3

1. Spori pred EPU 3

2. Spori pred nacionalnimi sodišči 3

E. Poravnave 4

1. Sporazumi, sklenjeni med družbami Niche, Unichem, Matrix in Servier 4

2. Sporazum, sklenjen med družbama Niche in Biogaran 5

F. Sektorska preiskava 6

G. Upravni postopek in izpodbijani sklep 6

II. Postopek in predlogi strank 7

III. Dopustnost 8

A. Tretji predlog, s katerim tožeča stranka predlaga, naj se ji prizna korist morebitne razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa v okviru tožbe, ki jo je vložila družba Servier 8

B. Dopustnost nekaterih prilog k odgovoru na tožbo in dokazov, predloženih v tej vlogi 9

1. Trditve strank 9

2. Presoja Splošnega sodišča 9

IV. Utemeljenost 11

A. Tožbeni razlog v zvezi z izkrivljanjem dejstev, ker je v izpodbijanem sklepu zmotno upoštevano, da je bil sporazum Biogaran uporabljen kot dodatna spodbuda družbi Niche za sklenitev poravnave z družbo Servier 11

1. Trditve strank 11

a) Napaka pri presoji v zvezi z analizo povezave med sporazumom Biogaran in sporazumom o poravnavi 11

1) Kronologija pogajanj za sporazuma 11

2) Pravna povezava med sporazumom o poravnavi in sporazumom Biogaran 12

3) Namen spodbuditi družbo Niche 13

b) Upoštevanje poslovnega interesa tožeče stranke za sklenitev sporazuma Biogaran .. 14

1) Izdelek A 14

2) Izdelek B 16

3) Izdelek C 16

2. Presoja Splošnega sodišča 16

a) Uvodne ugotovitve 16

b) Obstoj spodbujevalne ugodnosti, ki jo pomeni sporazum Biogaran 18

B. Tožbeni razlog v zvezi z napačno uporabo prava, ker v izpodbijanem sklepu ni dokazana udeležba družbe Biogaran pri kakršni koli kršitvi pravil o konkurenci 26

1. Trditve strank 26

a) Sporazum Biogaran kot kršitev 26

b) Pripis odgovornosti za dejanja matične družbe hčerinski družbi 26

c) Seznanjenost družbe Biogaran s kršitvenimi ravnanji družbe Servier 27

2. Presoja Splošnega sodišča 29

C. Tožbeni razlog v zvezi s tem, da je Komisija z naložitvijo globe družbi Biogaran napačno uporabila pravo 33

1. Trditve strank 33

a) Novost, nepredvidljivost in zapletenost zadeve 33

b) Nesorazmernost globe 34

c) Zgornja meja globe v višini 10 % 34

2. Presoja Splošnega sodišča 35

a) Novost, nepredvidljivost in zapletenost zadeve 35

b) Nesorazmernost globe 37

c) Zgornja meja globe v višini 10 % 39

Stroški 39